JURNALUL® S.F.

Premiul Convenţiei Europene de SF
euROcon '94

Anul IV Nr. 115
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ŞI FANTASY
16 pagini - 250 lei

CONCURSURI
SEARA JSF
ŞTIRI
CRONICĂ
DE CARTE,
MUZICĂ
şi FILM

EDWARD BRYANT

FURNICILE GIGANT

HUGO 1980

LANCE OLSEN

ANDREI COJOCARU

FRISOANE ÎN BIBLIOTECI

LITERATURA HORROR

LIVIU SURUGIU

Atomii pot fi prinşi în capcane de lumină

pag. 14

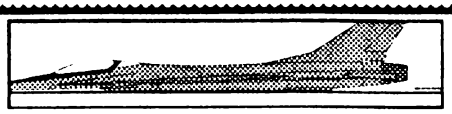

Adrian Bîscă
Adrian Bănuță

Comics

Celor dispăruți în 31 martie '95

O aripă se ridică din pământul încă proaspăt și foarfecă cerul într-o adiere abia simțită. Își schimbă din când în când culoarea dînd nuanțe spațiului de lîngă ea. Persistă roșul și nedefinita culoare a pământului. Aș vrea s-o prind și să-i modelez forma așa cum îmi apare în vise. Așa cum trebuie să fie.

Soarele îi aruncă stropi de lumină și ea zboară printre păsări de pradă ce îi întretaie zborul.

A venit căderea. Aripa a căzut! Liniște. Oamenii privesc cum zborul se rupe și lumina taie cerul spre sol cu viteză fantastică. Nici un sunet. Țîșnește o flacără imensă și un nor de praf ce pare că arde. Și un murmur surd, un murmur de durere.

O clipă au crezut că se va ridica precum pasărea Phoenix. Au privit chiar cerul. Se așteptau s-o găsească ACOLO lipită de norii cenușii. Și iat-o! O pasăre albă, uriașă, asemenea cenușii care o născuse. Era el, pururi tînăr, zburătorul de zi...

Toți se obișnuiseră să-l vadă acolo, sus. Cum ar fi putut să nu fie? Persista în ei dorința zborului și-n neputința lor, reprezenta idealul, model unic al trupului pe care spațiul îl domină în zbor. L-ar fi urmat oriunde. Dar a venit clipa cînd spiritul n-a mai putut să domine trupul și acesta a căzut. O clipă nimeni n-a crezut că poate exista și căderea. Abia cînd flăcările au uscat cerul toți cei robi lui au trăit clipa unică cînd spiritul s-a ridicat fără greutatea materială a trupului. Și cu toții l-au iubit mai mult, unii sperînd să-l poată ajunge.

Copilul se ridică. Văzu pasărea albă plutind lin deasupra copacilor.

O clipă îi păru rău că nu este în mijlocul pădurii, ascuns de privirile ce le simțea străine. Pipăi buzunarul cu pietre și mîna i se strînse pe lemnul prăștici.

Nehotărît. Apoi ochii luciră. Cruzimea se topi în două fante de lumină ce intersectară traiectoria păsării. Trase. O vagă părere de rău. Asumarea riscului. Sentimentul învingătorului.

Cu sălbatică plăcere văzu pata albă căzînd printre copaci. Și-o imagină lovindu-se de crengi și sîngele murdărind verdele frunzelor. Ridică două degete în sus în semn de victorie.

VĂZU LUMINA...

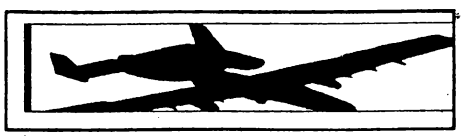

Jurnalul SF transmite condoleanțe familiilor îndoliate.

Precizări necesare ?

sau

DUPĂ CYBER-PUNK URMEAZĂ HORROR ?

Dorim să se știe că:

- Jurnalul SF nu a fost și nu se va profila pe nici un subgen: fie el horror, fantasy, sau cyber-punk;
- specificul revistei a fost și va fi sprijinirea scriitorilor și artiștilor plastici autohtoni, cu precădere a celor tineri;
- reflectarea activității fandomului și a fenomenului SF din țară;
- colaborarea cu cenaclurile și cluburile SF existente în țară și străinătate și formarea *climatului* necesar apariției de noi cenacluri;
- *aprovizionarea* cu știri și informații a cititorilor și a emisiunilor audio-video din țară;
- promovarea unor valoroși scriitori și artiști străini, insuficient cunoscuți în România;
- colaborarea cu editurile de SF existente pentru promovarea cărților SF meritorii;
- sprijinirea și mediatizarea tuturor Festivalurilor și manifestărilor din țară.

Redacția JSF

CONCURS JSF

La editura Brâncuși a apărut volumul de povestiri *„Moartea purpurie"* al scriitorului Ovidiu Bufnilă.

Pentru ce-a mai bună bandă desenată, în două planșe, avînd drept scenariu una din povestirile din volum Jurnalul SF oferă un premiu de 20 000.

BD se primesc pe adresa redacției pînă la data de 20 aprilie ac.

Radio Campus (Buzău 98.0 FM Stereo), Asociația GENEZE și Fundația Vaucluse Provence Organizează:

CONCURSUL

de proză scurtă

Pozitronic '95

Lucrările dactilografiate la două rînduri (65 de semne, 31 de rînduri), 3-5 pagini dactilo vor fi expediate pe adresa redacției pînă la data de 15 aprilie, ac.

Se vor acorda importante premii!

Povestirile premiate vor fi publicate în

JURNALUL SF.

INCURSIUNI ÎN VIITOR

Se numesc serile SF pe care fanii buzoieni le organizează în ultima sîmbătă din fiecare lună.

Seara de 29 aprilie '95 va fi dedicată realizatorilor JURNALULUI SF și INVITAȚILOR SĂI. Tema discuțiilor va fi: „Quo vadis SF-ul românesc?"- Posibilități și modalități de deschidere a noi direcții în SF. Vor participa cunoscuți scriitori, artiști plastici, ziariști, oameni de radio și televiziune, oameni de știință, editori, reprezentanți ai FNTSF, fani și bineînțeles redactori ai *Jurnalului SF*.

O masă rotundă, urmată de cenaclu, lansări de carte, dezbateri științifice, expoziții de grafică și machete SF, autografe, fanzine și filme într-o singură seară.

Sînt invitate să-și trimită reprezentanți toate cenaclurile din țară!

Și-au anunțat deja participarea: Ovidiu Bufnilă Editura Nemira, Editura Univers, Mihail Grămescu, Mihaela Muraru Mândrea, Florin Munteanu,

Invitatul serii Cristian IONESCU, Ministrul Comerțului.

BUZĂU 29 APRILIE 1995

TOP WORLD JSF-NEMIRA

Luni, 3 aprilie, în cadrul emisiunii SF WORLD *(Radio Tinerama)*, Alin Gălățescu a dezvăluit numele celor 3 cîștigători, aleși dintre cei mai publicați autori în JSF.

S-a început cu locul III *(invitatul special al emisiunii)* - Costi Gurgu. Ulterior s-au dezvăluit și primele două locuri: Sebastian A. Corn - locul II - *(emisiunea va avea loc în 10 aprilie)*; Mihail Grămescu - locul I cel mai publicat și cel mai bun autor al nostru la ora actuală *(emisiunea va avea loc în 17 aprilie.)*

În prima jumătate a emisiunii, Alin și-a reglat tirul asupra lui Costi Gurgu, subiectul fiind romanul *„Rețetarium"*, premiat la concursul *Nemira '94*, roman ce urmează să apară la aceeași editură în toamna anului '95. Au fost anunțate și ultimele apariții editoriale: *„Amiralul văzduhului"* - Michael Moorcock, primul volum din ciclul *„CONAN"*, apărut la editura „Fantasia".

În final a intrat în emisiune și invitatul surpriză, Mihail Grămescu.

MACISTE

Cenaclul SUFLET

Ființează din 3 martie 1994 în cadrul Organizației Tineretului Liber. Ședințele au loc săptămînal, sîmbăta între 12-14, la Casa Tineretului din localitate. Deși este un club tînăr sînt deja la al „doilea val" de sufletiști, primul bîntuind prin diverse facultăți. Fanzinul lor se numește „A cincea dimensiune" și a ajuns la numărul doi. Leaderul grupului de tineri scriitori se numește Dan Sociu. Au o emisiune SF la un post de radio local numită „Fisură în real".

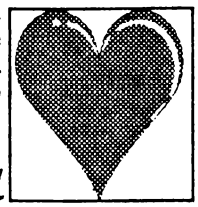

Adresă de contact: Ciucălău Daniel, Str. Octav Onicescu, nr 31, bloc A3, ap 3, Botoșani, cod 6800. Tel 031 525420

JURNALUL ®

Editat de: INTACT SF

PREMIILE CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993 - PLOIEȘTI
CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIȘOARA
GEOVALY SRL - BUCUREȘTI (activitate promoțională)
CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Adrian BĂNUȚĂ (REDACTOR ȘEF)

Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON,
Ionuț BĂNUȚĂ,
Remus CERNEA,
Mihail GRĂMESCU,
Florin Iulian HRIB,
Isabela ION,
Cristian IONESCU,
Liviu RADU,
Don SIMON,
Cătălin TENIȚĂ,
Florin Mircea TUDOR,
(REDACTORI)

ADRESA REDACȚIEI:
Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector 1, București
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ
Culegere: Steliana NEGHIRLĂ
Corectură: Remus CERNEA
Montaj offset: Georgiana DUCMAN, Mariana SEBE, Silvana GREERE

JURNALUL SF. este înscris în Catalogul Presei la poziția 2120. Abonamentele se pot face la orice oficiu ROMPET. Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPET SA PO BOX 33-55, telex 11895 Telefax 312943 București - România Piața Presei Libere nr. 1

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor JURNALUL

Director administrativ: Titus GUVIR
Redactor șef: Marius TUCĂ

Tiparul executat la INTACT

Eseu apărut în Postmodern Culture (PMC) vol.4, numărul 2, ianuarie 1994 și "piraterizat" de pe InterNet

LANCE OLSEN – *Idaho University*
LUMINA VIRTUALĂ DE WILLIAM GIBSON – O ANALIZĂ

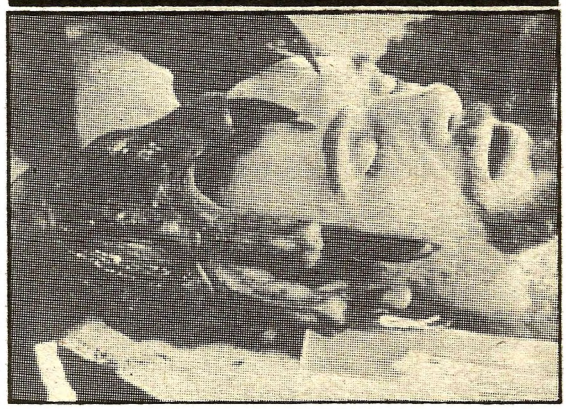

I) CYBERPUNK 101, sau : Carnea luminoasă a giganților.

1. Pînă acum, PMC n-a recenzat nici un roman. Și ni se pare normal ca primul roman recenzat în aceste pagini electronice să fie cel al nașului cyberpuk-ului, William Gibson. Un impuls cultural născut la mijlocul anilor '80, abandonat în mai puțin de patru ani de la naștere de către creatorii săi (un abandon deliberat și concertat) cyberpunk-ul este încă un fenomen cultural substanțial. O privire rapidă prin magazinul halucinant și infodens „Mondo 2000" (conceput la Berkeley) sau prin cartea *Un ghid al utilizatorului pentru "Noile Limite"*, ne-o dovedește fără drept de apel. Termenul cyberpunk amestecă și ocultează în același timp tehno-sfera ciberneticii, a cybernauților și, mai ales, hackingul, cu socio-sfera contraculturală punk. În acest gen, violența anarhică și mentalitatea frustă se împletesc cu dorința sinceră de a reveni la rădăcinile Rock'n Roll-ului. Cyberpunk-ul a fost și este, într-o manieră bizară și burlească, în același timp, mult mai mult decît o tendință vremelnică, este un simulacru al Imagismului Poundian și al Futurismului Boccionian, -ale căror ecouri au răzbătut pînă în anii '80.

2. Pentru o grămadă de oameni, cyberpunk-ul este un mod de viață – un fenomen care depășește de departe discursul propriului său purtător de cuvînt, Bruce Sterling (al cărui manifest cyberpunk a apărut în *Mirrorshades*, antologia sa din 1986) ca și pe cel al lui Marc Laidlaw, Pat Cadigan, John Shirley, K. M. Jeter, Lewis Shiner și al tuturor celorlalți scriitori asociați inițial acestui curent.

3. Aruncă-ți privirea în cîteva buletine underground din USA (*Templul Electronului care Urlă*, sau *Private Idaho*, cu informațiile sale profunde - care-vor-să-devină-mesaj-liber, sau *Arde acest Steag*, cu scenariile sale cybersex care implică - nu glumesc - orice, de la fetișuri nazale la sporturi nautice) și veți găsi o grămadă de oameni care doresc, ca Andy Warhol, să devină mașini. Pletora subculturilor electronice, fiecare avînd propriul cod, limbaj și stil, sînt în stare să te facă să te simți bătrîn la 25 de ani, incapabil să mai ții pasul cu evenimentele.

4. Există culte reduse numeric care admiră filmul lui Ridley Scott, *Blade Runner*, pentru imaginile sale suprarealiste, pentru informația sa dens structurată și pentru ambianța sa din care tehnica pare că se evaporă. *(Technosleaze)*. Alții, ca grupul *Sonic Youth*, îi dedică un cîntec lui William Gibson, denumit „The Sprawl" (cvasiintraductibil în context: întindere, a desface dezordonat, a lăbărța, a descompune fără noimă). Kathy Acker plagiază în joacă. În romanul ei *Imperiul nonsimțurilor*, cartea lui W. G., *Neuromancer*, fiind prima care își recunoaște plagiatul. Un editorial din „Time" (8.02.1993) se concentrează asupra fenomenului cyberpunk și este paginat în maniera (cum altcumva?) magazinului „Mondo 2000". Albumul cu adevărat bestial al lui Billy Idol, *Cyberpunk* (1993) [1]), creează împreună cu clipul său despre revoltele de stradă din LA („Un șoc adus sistemului") un Idol – Terminator care se transformă într-un cyborg cu o cameră TV care i se telescopează din orbită. Critica nu se lasă nici ea mai prejos. Scott Bakatman a publicat la prestigioasa *Duke University Press*, o lucrare fascinantă: *Identitatea terminală: Subiectul virtual în S.F.-ul postmodernist*, care talonează îndeaproape excelentul eseu din 1991, *Furtună în Studioul Realității:* o culegere de cyberpunk și ficțiune modernă, editat de Larry McCaffery, care conține texte de la J.G. Ballard și William S. Burroughs pînă la Jean Baudrillard și Jacques Derrida.

5. Proiectele lui Billy Idol, Bukatman și McCaffery, ne sugerează că aceștia au adoptat, adaptat și difuzat modelul – atît d.p.d.v. academic, cît și într-o manieră mai populistă. Așa că, ce altceva mai poate fi nou?

Cu toate acestea, W.G. continuă să stea în centrul acestei furtuni culturale incendiare. El este cel care a explorat, printre altele, realitatea generată prin computer, informația ca nouă sursă a puterii și un viitor apropiat în tonuri *grunge*, care seamănă foarte mult cu ceea ce trăim în prezent. Aceste teme se regăsesc în *Matrix Trilogy (Neuromancer, Count Zero, Mona Lisa Overdrive)* și în cîteva texte din culegerea *Burning Chrome*. În aceste lucrări, W.G. n-a făcut decît să dea formă manierei în care o mare parte dintre oameni văd lumea. Inconștient, deja folosim cuvinte și concepte inventate de el *(cyberspace, jacking in, computer cowboys)* ca și cum ele n-ar avea originea într-o ființă din carne și oase, ca și noi.

II) O bucată din Dumnezeu zace în fiecare film vechi

6. Dar Gibson nu s-a oprit aici. Lucrarea sa, *Agrippa: o carte a morților* (1992) este un dulce poem în proză de 2.000 dolari exemplarul, creat pe un disc în colaborare cu pictorul expresionist Dennis Ashbaugh, disc conceput să se autodistrugă după o unică citire. *Lumină Virtuală*, în schimb, are o prezentare mai convențională. Dar poartă inconfundabila semnătură a lui William Gibson.

7. S.F.-ul convențional este amplasat, în mare parte, în viitorul îndepărtat, fiind populat cu extratereștri și este încadrat la scară galactică, sau eroică. S.F.-ul lui Gibson, în schimb, extrapolează un viitor apropiat (*Lumină Virtuală* se petrece în 2005, cu 50 de ani mai devreme decît *Neuromancer*, de pildă) este populat cu indivizi de la periferia societății și este încadrat la nivel planetar și antieroic. „E ceva tragic în faptul că oamenii sunt atît de naivi încît să creadă că scriitorii S.F. prezic viitorul", a spus Gibson într-un interviu din august '93. Frederic Jameson a spus-o mai academic: „S.F.-ul obține de la cititor o conștiință distractivă asupra istoriei, utilizînd viitorul ca trecut național eroic." Cu alte cuvinte, S.F.-ul nu este despre viitor, ci despre prezent. Adică, mîine nu este altceva decît o metaforă pentru prezent.

8. În *LuminăVirtuală*, viitorul-prezent și-a pierdut aspectele mistice ale cyberspace-ului care a dominat trilogia lui W.G., în schimb apare un univers cu rădăcinile situate în întregime în lumea cărnii și a sîngelui. Efectul nu este o provocare lansată imaginației noastre, ci a simțului nostru politic, mai ales în ceea ce privește realitățile sociale ale Coastei de Vest.

Amplasată într-o Californie divizată în două State, NoCal și SoCal, L.V. explorează un spațiu narativ în care fabricarea țigărilor a fost prohibită în USA, iar Mexicul Șef (cel care ne scrie pe pachetele de țigări că fumatul este nociv) încearcă să declare automobilele decapotabile ilegale, pentru că utilizarea lor contribuie la creșterea incidenței cancerului de piele.

Președintă este o afro-americană, inflația este masivă, iar compania care susține privatizarea extinsă și generalizată își trimite blindatele să patruleze pe străzile din LA pentru a veghea la respectarea legii.

Canada și Brazilia s-au pulverizat în state naționale, iar

creştine care crede că în fiecare film vechi zace o bucată de Dumnezeu.

9. Este o viziune radical despotică, sau, cel puţin, aşa pare „cetăţenilor obişnuiţi, liniştiţi, aparţinînd clasei de mijloc", după cum afirmă W.G. Astfel, lucrurile seamănă foarte mult cu ceea ce se petrece în lumea noastră. În definitiv, „se întîmplă o grămadă de lucruri, chiar acum, peste tot, lucruri incredibil de rele, cu mult mai triste decît am scris eu vreodată." Din acest punct de vedere, *Lumină Virtuală* este o carte plină de contradicţii, putînd fi citită pe un ton optimist. Există două metafore-cheie care întăresc această opţiune. Prima este legată de un serviciu de mesagerie pe biciclete, serviciu al cărui angajat, Chevette Washington, a furat o pereche de ochelari pentru lumină virtuală (prin producerea directă a imaginilor în creier, stimulînd nemijlocit nervii optici, fără fotoni) de la un barosan, în timpul unei petreceri. A doua metaforă, este Podul de peste Golful Oakland, abandonat după un cutremur devastator; Pod care a fost treptat luat în stăpînire de cei fără adăpost. Consideraţi un eşantion populaţional reprezentativ, refugiaţii de pe Pod sînt studiaţi de un bursier japonez, Yamasaki, care încearcă să folosească Podul pentru a înţelege cultura americană.

10. De-a lungul romanului, bicicletele şi Podul devin motive de referinţă. W.G. le foloseşte într-un gest de asimilare şi apreciere a mijloacelor de transport inventate de Lewis Shiner în romanul *Slam,* care are că subiect lumea skateboard-ului, a economiei underground şi a reţelelor de calculatoare. Bicicletele, ca şi skateboard-urile lui Shiner, sunt emblematice pentru mediul eliberat şi conştient, de nondependenţă de combustibil, un spaţiu al energiei intense, al vitezei care îţi taie răsuflarea şi a modei sexy. Sînt împletirea tehnicii cu biologicul, scop la care aderă toate aluziile amorale ale lui Gibson. Periferici, oamenii trăiesc prin ei înşişi, într-un cosmos post-uman care a depăşit conceptele de compasiune, sau, chiar de speranţă. Ceea ce contează pentru aceşti oameni este doar următoarea spargere din care vor scoate bani şi droguri sau următoarea încărcare cu informaţie.

11. Adăposturile podului distrus asemeni unor colaje, baruri, saloane de tatuaj, magazine de sushi şi aglomerări de vagabonzi, toate parcurse de marginalii societăţii noastre, indică totuşi ceva diferit...

Ei „au apărut ca un mozaic, fără plan preconceput, utilizînd orice tehnică şi material. A rezultat ceva amorf, incredibil de organic. Noaptea, iluminat de becuri de Crăciun, de neon reciclat, de torţe (podul) posedă o bizară energie medievală." Sau, în altă parte: adăposturile „crescuseră pur şi simplu, ca şi cum un obiect se dizolva în altul, pînă ce întreaga structură a devenit o masă de substanţă informă, în care nu se potriveau măcar două lucruri. Erau materiale diferite oriunde te-ai fi uitat, niciunul nefiind utilizat în scopul pentru care fusese creat."

12. Strada găseşte utilitatea lucrurilor, spune W.G. în *Neuromancer,* şi rezultatul în *Lumină Virtuală* este un urbanism demential, o emblemă a Americii contemporane. Podul este, de asemenea, un motiv specific romanului *Lumină Virtuală.* Ca în *Contele Zero,* capitolele nu depăşesc 5-10 pagini şi, tot ca în *Contele Zero,* ele formează o structură de ploturi care se intersectează, care se mişcă inexorabil către un climax unificator. Atît Podul, cît şi textul, sînt exemple de Artă a Termitelor, un termen descoperit de W.G. într-un studiu din 1962 – *Arta elefantului alb şi arta termitelor în spaţiul negativ.* Dacă arta elefantului alb se referă la ideea unei arii regulate, atît logic, cît şi magic, ca în filmele lui Truffaut, atunci arta termitelor îmbrăţişează libertatea şi multiplul, ca în filmele lui Laurel şi Hardy, „depăşindu-şi mereu propriile limite, şi lăsînd în urmă o dîră de activitate febrilă, devoratoare, plină de energie, de nestăvilit." Rubin, artistul-protagonist al povestirii lui Gibson, *Piaţa în Iarnă* [2], se autodescrie ca un *gomi no sensei,* termen japonez pentru un „maestru al gunoiului". Asta este valabil şi pentru W.G. Un bricoleur literat, mai mult techno-hickster decît techno-hipster (el e primul care recunoaşte că habar n-are de compunere şi de găselniţele tehnice cu care îşi umple textele) – el îşi pescuieşte ideile dintre insulele artei hiperrealiste, specifică finelor secolului XX.

13. Poate cel mai prevăzător rezultat al căutărilor sale este umorul negru. Este antiteza tonului plat în care a fost scrisă *Matrix Trilogy.* Dacă *Neuromancer* dispune de burlescul unui profet care oficiază ritualuri noi în condiţiile unui capitalism cultural, atunci *Lumină Virtuală* face frecvente incursiuni în bancurile gen desene animate ale lui Pynchon.

Un satelit de supraveghere şi comandă este supranumit, cu mîndrie, *Steaua Morţii,* chiar de către cei pe care îi supraveghează. Un butic pentru produse de wind-surfing este denumit „Just Blow Me" (Suge-mi-o).

Mai există şi un psihokiller care are Cina cea de Taină tatuată pe piept, un tip care crede că TV este mijlocul preferat de comunicare al lui Dumnezeu, iar ecranul, un tufiş care arde perpetuu. Există şi o femeie care a venit la San Francisco ca să obţină creierul îngheţat criogenic al soţului ei, scoţîndu-l dintr-un tanc, în care se afla laolaltă cu multe alte creiere, astfel încît acesta să nu aibă senzaţia că stă într-un spaţiu aglomerat după moarte. Cyberspace-ul, atît de explorat în *Matrix Trilogy,* dă naştere aici unei parodii foarte vesele, poate chiar prea facilă.

III) Mila Miraculoasă, sau: ar putea fi oricine!

14. Această parodie este problema narativă esenţială a lui W.G. care, la 45 de ani, este el însuşi un „motiv", problemă cu care a trebuit să lupte încă de la publicarea lui *Neuromancer,* acum aproape un deceniu. Este posibil să ţii în mînă o acţiune viguroasă şi care să-ţi răscolească creierii, fără a cădea în mlaştina manierismului sau în autopastişă? Parţial răspunsul este da, şi modul în care Gibson o obţine este injectarea textului cu o puternică infuzie comică care pare să nu ia nimic în serios. Infuzia de umor proaspăt în scriitură ajunge să ia peste picior propria textualitate şi ideile futuriste cenuşii. Şi o face înaintea oricărui altcuiva, destabilizîndu-se într-un înfloritor exemplu de Artă a termitelor.

15. Dar, răspunsul este şi nu. *Mona Lisa Overdrive* se petrece în lumea Hollywoodiană a Reţelei de Senzaţii (Senso/Net). Se concentrează asupra manipulării starurilor tinere de către concernurile financiare şi este centrat pe tema utilizării artei ca marfă. Cînd a scris-o, în mod cert, Gibson era motivat atît de faima şi bunăstarea asociată dimensiunii Hollywoodiene, cît şi de impulsul de a satiriza aceeaşi situaţie. A rezultat un text-Ianus care pare accesibil şi blînd, pe de o parte (se încheie cu o căsătorie după moarte a protagoniştilor, într-un fel de restabilire idilică a romanului „La răscruce de Vînturi") şi demolator inovator, pe de altă parte.

Acest lucru l-a făcut pe Paul Kincaid să privească cu oarecare regret în urmă, spre *Neuromancer,* şi să observe că „Gibson a scris o carte de o originalitate uluitoare care a sesizat atît de bine pulsul momentului, încît acum este condamnat s-o repete. Acest al treilea volum îi arată progresele în claritatea scriitoricească şi în capacitatea de a stăpîni plotul, dar nu ne arată nimic nou în ceea ce priveşte talentul lui."

16. Ceva asemănător poate fi reproşat şi romanului *Lumină Virtuală.* Deşi este scris arzător, strălucitor, nu are nimic dintr-o deschidere de drum. Chevette Washington, poştaşul pe bicicletă a furat ochelarii pentru lumină virtuală (doar un palid simulacru al cyberspace-ului) de la un barosan care – cum altcumva? – lucrează pentru o corporaţie care are planuri mari pentru San Francisco, intenţionînd să-i modifice orizontul. Practic, corporaţia doreşte să reconstruiască San Francisco din temelii, printr-o tactică diametral opusă celei propuse de Pod, deposedînd pe deposedaţi. Mai adaugă un Berry Rudell, poliţistul-bun-care-a-devenit-rău (accidental), ataşează-l lui Chevette şi vei obţine o variaţiune pe tema echipei Molly-Case, din *Neuromancer,* a lui Angie-Turner din *Count Zero* şi a lui Angie-Bobby din *Mona Lisa Overdrive.*

Cu toţii sînt periferici, cu toţii sînt prinşi în maşinaţiile megacorporaţiilor neinteresate de oameni şi de omenesc, cu toţii sînt amplasaţi într-un univers narativ şi naturalist uşor stereotip, un univers îndatorat atît lui Nelson Algren (Omul cu braţul de aur), cît şi lui Raymond Chandler (Somnul de Veci), lui Alfred Bester (Omul Demolat) sau lui Anthony Burgess (Portocala Mecanică) – în ciuda ataşării de arme techno, cu peisaje urbane sordide, cu personaje groteşti. Plotul penetrant din *Neuromancer* devine un plot familiar. Cadrul acţiunii intră la apă, de la scara planetară la scara locală. Computerul intră şi el la apă: din poartă către suprareal, devine doar un instrument subversiv. Iar structura cărţii devine rigidă (se „maturizează", după cum ar spune unii, devenind convenţională şi previzibilă). Cît despre happy end, nu face altceva decît să lege, ca un adevărat Deus ex Machina, firele narative ale romanului.

17. Şi cu toate astea, lucrurile nu sînt atît de simple. Lumea nu-l citeşte pe W.G. pentru plot. Majoritatea îl citesc pentru găselniţele sale (dispozitivele nanotech de control al nasterilor, injecţii de ţesut fetal care te transformă în culturist fără să ridici o greutate) găselniţe care te şochează şi te forţează să reactualizezi prezentul. Pentru alţii, W.G. este ca logosul de la MTV, o pură plăcere vinovată, care te îndeamnă s-o urmăreşti. Iar pentru alţii, W. G. este autorul unor forme holografice, mai mult poetice decît prozaice, cu mai multă informaţie în ele decît în capitole întregi scrise de autori mai puţin energici.

„Curierul apasă cu fruntea pe straturi de sticlă, argon şi plastic înalt impactat" – se spune în *Lumină Virtuală* – *„Urmăreşte cum o navă de război traversează oraşul ca o viespe la vînătoare, cu moartea atîrnată sub torace, într-un butoi negru şi moale. Cu cîteva ore mai devreme, rachetele căzuseră într-o suburbie nordică. 73 de morţi, iar atentatul nu fusese încă revendicat."*

Nimeni nu face acţiunea ca Gibson. Ritmul propoziţiilor, rapiditatea invenţiilor sale sînt-uluitoare. Şi, în fine, îl citim pe Gibson pentru imaginaţia sa angajată, pentru intensitatea şi profunzimea viziunii, pentru abilitatea lui de a ne purta pe deasupra unui teren plin de probleme culturale cruciale la care alţi scriitori nici măcar nu fac aluzie, nicidecum nu le explorează.

Viziunea lui W.G. include totul, de la hackerul anarhist la reapariţia fundamentalismului religios, de la ingineria genetică la nanotehnologie, de la criogenie la sateliţi de supraveghere, de la niponizarea culturii occidentale, la descentralizarea guvernelor. Asta ne atrage la Gibson şi de aceea el este unul dintre cei mai influenţi şi semnificativi scriitori ai sfîrşitului de mileniu.

traducere Sebastin A.CORN

1) bestial poate pentru americani fiindcă albumul în cauză nu mizează decît pe titulatura şi terminologia cyberpunk fără a şi *fi* cyberpunk. Albumul în chestiune este un rock cumsecade, fără pic de accente punk. E adevărat că videoclipul e cu totul altceva. (n. l. B.)

2) JSF 25.

ANDREI COJOCARU

MOARTEA unei flori

Străinul era la numai cîţiva paşi depărtare, aşezat în genunchi în mijlocul florilor. Era înalt şi subţire, iar corpul său dădea o impresie de fragilitate care, Cooper ştia acum, nu era decît o impresie. Desigur, străinul nu reprezenta o ameninţare din punct de vedere fizic, dar puterile sale psihice l-ar fi putut face pe Cooper să se sinucidă în cîteva secunde, sau i-ar fi putut provoca (aşa cum provocase desigur multor altor oameni) dureri insuportabile. Străinul, stînd în grădina ce fusese cîndva a lui Cooper, ar fi putut fi ucis doar prin bombardament atomic.

Un bombardament pe care Cooper nu-l mai putea acum ordona, pentru că trecuseră mai mult de trei ani de cînd Pămîntul - şi oamenii - pierduseră războiul. Dealurile verzi ale Pămîntului aparţineau acum acestor fiinţe atît de asemănătoare omului, dar totuşi - aşa cum războiul o dovedise - atît de diferite. Armele Pămîntului se dovediseră nefolositoare împotriva unor asemenea duşmani care îi puteau face pe soldaţii umani să se ucidă unul pe altul. Cooper, în urmă cu atît de puţin timp comandant al flotei pămîntene, mai avea încă coşmaruri în care piloţii de interceptoare se întorceau împotriva navei-bază care-i adăpostise cu mai puţin de cincisprezece minute înainte. Îşi amintea cum propriul său fiu încercase să-l împuşte după ce interogase un prizonier extraterestru.

Elful - străinii erau numiţi „elfi" de către unii oameni pentru că semănau cu acea rasă veche, dispărută în zorile umanităţii - se ridică brusc şi pleacă în direcţia locuinţei sale, fosta vilă a Comandantului Flotelor Reunite Pămîntene. Cooper ştia că este norocos. Cei mai mulţi oameni lucrau acum în mine, fie pe Pămînt, fie pe planeta natală a elfilor. El primise această însărcinare uşoară, ca grădinar, din cauza a ceea ce fusese înainte de a deveni un sclav. Avea foarte puţine lucruri de făcut - florile se îngrijeau aproape singure - dar trebuia să-şi trăiască viaţa printre noii stăpîni. La început îşi petrecea zilele gîndindu-se la o revoltă, dar odată cu trecerea timpului îşi dădea tot mai mult seama de inexistenţa punctelor slabe la aceşti străini...

Se aşează pe pămînt. Îşi terminase munca şi pe stăpînii săi nu-i mai interesa să-i pedepsească atîta timp cît grădina arăta acceptabil. În faţa sa, un trandafir minunat crescuse, singur în mijlocul unui rond. În mod ciudat, i se părea că, de la venirea extratereştrilor, florile erau mai frumoase. Îşi închise ochii şi încercă să-şi imagineze floarea. „Vorbesc cu florile, florile dumneavoastră sînt atît de frumoase," spuneau elfii cînd îi întreba ce fac în grădină. „O floare are sufletul ei, ca şi noi", spusese odată unul din ei. Încercă să vorbească cu floarea, folosind poziţia în care stăteau străinii, dar nici un răspuns nu veni.

„Vorbeşti cu florile?" un gînd se formă în mintea sa. Îi luă cîteva secunde să realizeze că gîndul nu îi aparţinea. Deschise ochii şi îl văzu pe acelaşi elf uitîndu-se la el, stînd jos de partea cealaltă a florii. „El spune că îi placi", continuă străinul. Elfii le spuneau întotdeauna florilor „el", sau poate asta era ceea ce mintea umană putea să înţeleagă. „Nu mai încerci odată?" întrebă elful.

Apoi, furia luă în stăpînire mintea lui Cooper. Iar de data asta era sentimentul său propriu. Cauza nu era neputinţa lui de a comunica cu floarea, ci ceea ce simţise atunci cînd elful „vorbise" a treia oară către el. Pentru că elful nu simţise nici cea mai mică urmă de

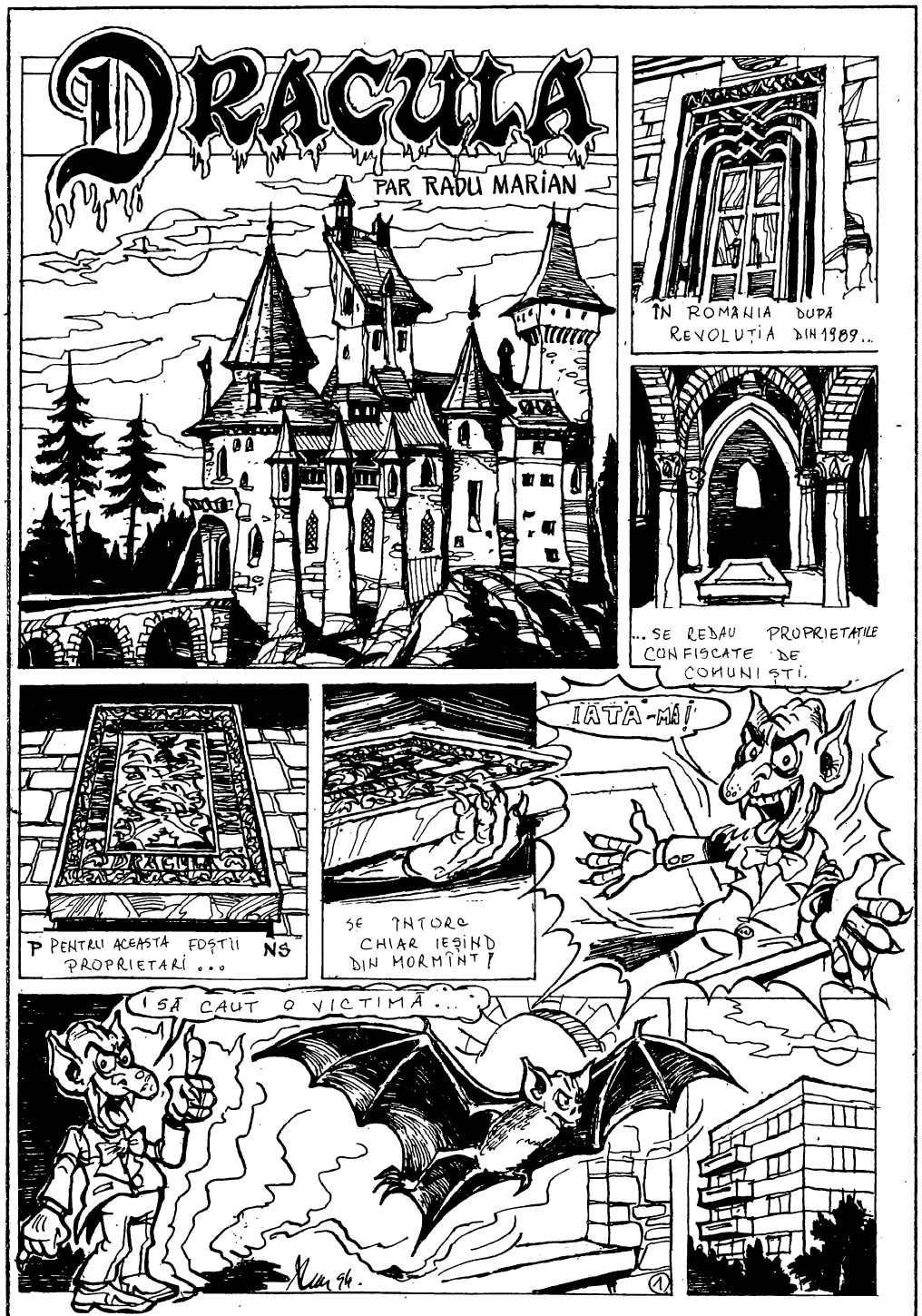

dispreţ. Tot ce simţise el era o milă infinită.

„Nu mai suport!" strigă Cooper în minte. Nu era nevoie să o spună cu voce tare, căci elful o putea înţelege mai bine sub forma unui gînd. „Pot suporta înfrîngerea, dar nu pot să suport mila voastră! Vă urăsc! Urăsc floarea asta!"

Strînse floarea cu amîndouă mîinile, simţind aproape cu plăcere spinii ascuţiţi sfîşiindu-i carnea. O smulse din pămînt, se ridică în picioare şi o aruncă departe, strigînd cuvinte fără înţeles. De ce florile Pămîntului vorbeau numai cu extratereştri?

Apoi veni durerea. La început, crezu că era o pedeapsă pentru ceea ce făcuse. După aceea, îşi dădu seama că durerea nu venea de la el, ci de la străin. Elful se prăbuşise, privirea din ochii săi Cooper nu o mai văzuse decît o singură dată, în ochii unuia din camarazii săi de arme, mîncat de viu de o fiară extraterestră pe planeta de origine a elfilor.Era evident că elful murea. Un gînd se formă în mintea lui Cooper, dar era prea ciudat pentru a-l înţelege. „Ucigaş de flori" fu tot ce putu să discearnă, şi o ură enormă, scăzînd în intensitate cu fiecare secundă, îl încercui. Avea sentimentul ciudat că ura nu era determinată de moartea elfului, ci de faptul că smulsese planta aceea din rădăcini.Nimic nu avea un înţeles... apoi totul căpătă un înţeles.

„Mori, omule!" un alt gînd veni în mintea sa. Era lîngă el, exercitîndu-şi puterile sale străine, şi Cooper putea deja să-şi simtă inima oprindu-se.Cu un ultim efort smulse altă floare din pămînt şi o aruncă departe. Apoi, îl urmări pe celălalt străin cum moare.

Alergă spre casă, ştiind că nu avea aproape nici o şansă să reuşească, dar încă sperînd. Lîngă casă, luă cu el un ghiveci greu şi intră.

Începu să urce scara. Treptele vechi, din lemn, scîrţiau sub picioarele sale, dar nu avea nici o importanţă. În sufragerie, străinul îl aştepta. Rupse floarea în bucăţi cu cruzime, dar se trezi privind în faţă un extraterestru perfect sănătos. Şi imediat după aceea simţi durerea.

„Prostule, crezi că nu ne putem apăra în faţa unor astfel de atacuri? Tovarăşii mei au murit pentru că nu erau pregătiţi pentru aşa ceva. Dar eu sînt, şi acum tu vei muri."

Cooper deja nu-şi mai simţea picioarele. O idee disperată îi veni în minte, şi începu să se tîrască către un acvariu. Străinul îl privi cu dispreţ, dar îl lăsă să o facă. Mîinile tremurătoare ale omului atinseră faţa de masă. O apucară strîns şi traseră. Acvariul căzu pe podea şi peştişorii roşii muriră zbătîndu-se fără rost.Şi din nou văzu cum moare un extraterestru.

Îşi reveni exact la timp. Deja se auzea zgomotul unui elicopter care venea înspre vilă. În el trebuie să fi fost cel puţin 20 de elfi antrenaţi în arta războiului. Îşi luă pistolul-mitralieră de unde îl ascunsese cu ani în urmă şi se îndreptă spre locul unde elfi ţinuseră păsările ornamentale.

FRISOANE ÎN BIBLIOTECI

DEAD ZONE

(Zona Moartă) de Stephen King, 1979, 450 p., ed. Warner Books

Publicat în America în 1979, acesta a fost primul roman semnat de King care a pătruns pe lista celor mai bune cărţi vîndute organizată de prestigioasa revistă *Publishers Weekly*. Anterior urmînd a fi publicat în peste 25 de ediţii, acest roman bizar ni-l prezintă pe John Smith, personajul principal, într-o noapte ceţoasă, a clarviziunii şi premoniţiei. El se va afla în comă timp de cîţiva ani, timp în care în oraşelul „blestemat" Castle Rock vor începe alegerile pentru un nou preşedinte. Numai că odată trezit din comă, puterile lui psi se vor intensifica atît de mult încît va fi convins că cel care se vrea noul Preşedinte al S.U.A., va fi şi cel care va declanşa Războiul nuclear.

John Smith va încerca să scape omenirea de un astfel de conducător încercînd să-l asasineze.

Va reuşi el oare acest lucru?

Dan Gheţu

„Intersection – Progress Report 5"

Cum mai merg lucrurile pe la Glasgow

Prin amabilitatea domnului Mironov ne-a sosit la redacție *Progress Report-ul nr. 5* al WORLDCON-ului de la Glasgow. Îi mulțumim și pe această cale.

Cu ce să începem? Dacă am fi oameni serioși am începe cu începutul, normal. Dar oare sîntem oameni serioși? (Vorba lui Liviu Surugiu: „Oare sînt singuri în univers?") Nu, domnule, noi sîntem sefiști. Așa că începem cu sfîrșitul!

Deci, sfîrșitul revistei ne oferă o listă cu cei care au achitat taxa de participare pînă la data de 22 decembrie '94 (peste 5200 de persoane). Lista este compusă din două pagini de americani (scris foarte mic) și mai puțin de o pagină jumătate restul lumii. Dintre oamenii de SF i-am remarcat pe: Gregory Benford, David Brin, John Brunner, Pat Cadigan, John Clute, Kathryn Cramer, Bob Eggleton, Bill Fawcett, Harry Harison, Geoffrey A. Landis, Barry B. Longyear, Suzy McKee Charnas, Patricia Mc. Killip, Bob Shaw, Alen Steel, Harry Turtledove, Lisa Tuttle, Michael Whelan, Walter Jon Williams. România este reprezentată de trei oameni (Marilena Bocan, Nicu Gecse și Cornel Secu) la egalitate cu Elveția și Norvegia, și mult sub Croația (22), de exemplu. Tot de aici aflăm că există două Românii și două Polonii (R/ Ro; P/Pl).

Mergînd pe fir invers, dăm peste articolul „Hugos Here" semnat de Mike & Debby Moir. Aflăm cu această ocazie că decernarea premiilor Hugo va avea loc duminică, 27 august și că se va oferi un premiu special pentru muzică. (Anunțăm pe această cale, că pe lîngă trofeul Hugo - o rachetă, dacă nu mă înșel -, fericitul cîștigător va deveni protagonistul unui serial în JFS, la rubrica MUZICA SFERELOR a lui Remus Cernea.) Participanții la Intersection vor avea ocazia să frecventeze și manifestările de știință. Deosebit de interesante se prefigurează a fi expozițiile *Alien Archaeology* (o prezentare a artefactelor din prezent așa cum vor fi peste interpretate 47 milioane de ani de către succesorii noștri, o rasă de insecte inteligente), (un proiect la care o echipă britanico-americană a lucrat trei ani pentru a pune la punct cea mai sofisticată ecologie extraterestră creată vreodată), *Futures Maze* (exploatarea posibilităților politice și economice deschise omenirii) și *Moon Rock* (prezentarea de roci selenare și asteroidice). Fanii vor avea un program foarte încărcat, dimineața acțiuni (cum să intri, să ieși sau să te întorci în fandom, diferite aspecte ale vieții de fan, ce ar trebui să conțină o trusă de supraviețuire a fanului), după-amiaza discuții, licitații, unul-sau mai multe discursuri al fanului-invitat de onoare Vinc (adică Vincent) Clarke, seara decernarea premiilor, carnaval, bar al fanilor, sesiuni de comunicări în legătură cu schimbările apărute în fandom de la ultimul Worldcon britanic, noaptea petreceri sponsorizate. Fanii cu copii vor avea posibilitatea să scape de ei plătind 1£ (1,5$) pe oră per bucată. Un alt eveniment va fi expoziția de artă „Things to Come" (Lucruri ce au să vină) care îl va avea ca protagonist pe cunoscutul artist Les Edwards și care va aduce un omagiu lui H.G. Wells. Un element în premieră va fi constituit de „Adunarea Clanurilor" – tradiția scoțiană, ce mai – care va strînge grupuri de împătimiți ai SF-ului din întreaga lume.

Revista ne mai oferă „The Great Con" – o parodie a lui Dave Langford după același H.G. Wells, o rubrică numită „Survival în the UK" (fără arme, curentul este la 240V, British Airways oferă importante reduceri), un foarte lung & interesant articol denumit „Did Your Granny Come From Greenwich?", niscaiva noutăți din SUA (americanii năvălesc cu miile – pe lista de participanți sunt de vreo trei ori mai mulți decît britanicii). Remarcabil este și articolul lui Ben Yalow intitulat „How To Volunter And Have Fun".

Și iată că încet-încet ne apropiem de sfîrșit (pardon, de început) unde găsim două pagini cu numele și funcțiile organizatorilor (peste 150 – mai mulți decît participanții la unele convenții românești), prezentarea celor ce vor prezida Bănchetul – Diane Duane și Peter Morwood, prezentarea lui Les Edwards – artist-invitat de onoare, și cea a lui Samuel Ray Delany – marele invitat de onoare. (S.R.D. este printre primii reprezentați ai new wave-ului și cu siguranță primul negru și homosexual care este „Guest of Honour" la un Worldcon.)

Totul începe cu un editorial („Signs of Life") al lui Martin Easterbrook (copreședinte al manifestării). Iată ce spune dînsul la un moment-dat: „Ne-ar face o plăcere deosebită să găsim cîte un grup din USA, UK și Europa care să poată realiza o prezentare comparată a activităților și a istoriei fandomului" și, prin urmare, socot că am fi îndreptățiți ca un cenaclu din România să reprezinte Europa.

Cam atâta am avut de spus, c-am ajuns la coperta I (o tipă într-un costum de baie).

Cătălin TENIȚĂ

P.S. Uitasem reclamele. Ei, binc, în 36 de pagini găsim nu mai puțin de douăsprezece pagini (33%) cu reclame ale manifestărilor de profil (NOVACON 25, L.A. Con III – Worldcon '96) și oferte pentru Worldconurile viitoare (Philadelphia și Boston licitează pentru 2001).

FURNICILE GIGANT

NEBULA 1980

giANTS

DE EDWARD BRYANT

Urmare din numărul 114

Bridgewell şi Chavez se oprirră în faţa vechii case din piatră.

– Ce-ar fi să luăm maşina mea? Vă aduc înapoi după prînz. Îi aruncă o privire. Nu sînteţi supărat că vă conduce o puştoaică, nu-i aşa?

El zîmbi şi scuturră din cap.

- Okay!

Merseră pe jos o sută de metri pînă la locul unde maşina ei era scoasă de pe carosabil şi ascunsă într-un pîlc de conifere. Era o broscuţă Volkswagen a cărei vîrstă Chavez o estimă ca fiind ceva mai mare decît cea a şoferiţei.

De parcă i-ar fi citit gîndurile, Bridgewell spuse:

– Merge ca un ceas - din acelea vechi, cu limbi. Am dat o sută zece mii pe al treilea motor. Eu îi spun Scarlett.

Culoarea maşinii era un roşu şters, ca cel al argilei uscate. (1)

– Chiar îţi lipsesc ceasurile cu limbi? întrebă Chavez, deschizînd portiera pasagerului.

– Nu ştiu, cred că nu m-am gîndit serios la asta niciodată. Ştiu că nu-mi lipsesc riglele de calcul!

– Mie îmi lipsesc limbile ceasornicelor. Chavez observă că nu existau centuri de siguranţă. Cu mult timp în urmă, am stocat atîtea Timex-uri cîte să-mi ajungă pentru toată viaţa.

– Şi e vreo diferenţă din cauza asta?

– Cred că nu.

Chavez se gîndi la acest lucru în timp ce Bridgewell intră cu maşina pe şosea şi o întoarse spre oraşul din vale.

– Iubiţi foarte mult trecutul, nu-i aşa?

– Sînt nostalgic, mărturisi Chavez.

– Cred că este ceva mult mai profund decît atît.

Tăcerea îi învălui atît pe şofer, cît şi pe pasager. Chavez bănuia ce voise ea să spună prin ultima observaţie. Se întrebă cît de mult vorbise în somn şi cît de bine observase ea modelul dublă spirală.

(1) Joc de cuvinte între Scarleu (nume feminin) şi scarlet (= roşu aprins, stacojiu).

Bridgewell manevra VW-ul ca pe un Porsche de curse. Chavez apucă bara montată de uşa torpedoului cu ambele mîini. Cauciucurile radiale aproape tocite zbierară cînd fata tăie ultima curbă şi începu să coboare panta spre Casper.

La est, vizavi de oraş au putut să vadă un enorm dirijabil-transportor de mărfuri coborînd graţios spre un complex de blocuri şi domuri.

– De ce, întrebă ea, plasează o centrală experimentală de fuziune chiar în mijlocul celor mai mari zăcăminte de cărbune din ţară?

Chavez ridică din umeri.

– Cînd omul a intrat în era atomică, a deschis o poartă spre o nouă lume. Ce ar putea să găsească în acea lume nouă nimeni nu poate prezice!

–Cum? întrebă Bridgewell. Apoi: A, filmul. Nu v-a îngrijorat niciodată că aveţi obsesia asta?

– Nu, zise Chavez. Bridgewell încetini cînd şoseaua se transformă într-o stradă de oraş ce se strecura printre cvartale de locuinţe ieftine, prefăcute în ruine. Ia-o la stînga pe Rosa! Îndreaptă-te către centru!

– Unde mîncăm? Sînt atît de înfometată că aş mînca şi cărbune!

– Eşti pe aproape. Mergem la bidonul de ţiţei.

– Cum? întrebă Bridgewell.

– The Petroleum Tower. Chavez arătă spre o clădire cilindrică, cu patruzeci de etaje. Era complet acoperită cu geamuri de culoarea bronzului ce reflectau în totalitate lumina. Restaurantul din vîrf este bunicel.

Au lăsat-o pe Scarlett într-o parcare subterană şi au luat liftul exterior de mare viteză spre vîrful lui Petroleum Tower.

Bridgewell îşi închise ochii cînd solul se depărtă în grabă. La etajul al patruzecelea şi-i deschise ca să observe restaurantul de dincolo de geamuri, luxuriantele plante agăţătoare, aglomeraţia amiezei.

– Cine sînt oamenii aceştia? Par atît de... ăăă, specialişti.

– Asta şi sînt, spuse Chavez, conducînd-o spre maître d'. Oamenii ţiţeiului. Oamenii uraniului. Oamenii cărbunelui. Oamenii şlamului. Oamenii şisturilor bituminoase. Oamenii gaz...

– Am înţeles cum vine, zise Bridgewell. Mă simt un pic cam dezbrăcată.

– Mă cunosc!

Şi aparent îl cunoşteau. Maître d' dădu nişte ordine şi Bridgewell şi Chavez fură conduşi imediat la o masă de lîngă o fereastră din podea pînă în tavan.

– Este asta o parte din onorurile ce vi se cuvin pentru că sînteţi poate cel mai mare specialist în biologie moleculară din lume?

Chavez scutură din cap.

– Mai degrabă o consecinţă a faptului că sînt băiat din localitate. Chiar şi cu marile companii energetice, acesta este încă un oraş mic în profunzime. Se cufundă în tăcere şi privi prin fereastră. Orizontul era mult mai aproape decît şi-l amintea din copilărie. O pînză de abur cafeniu atîrna deasupra oraşului. Era puţin pămînt descoperit de văzut.

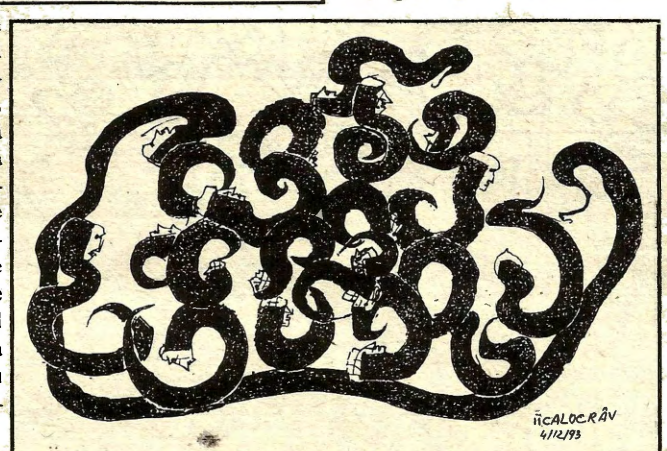

*Grafică - **Alina Leon**, cenaclul SFera, Brăila*

Comandară băuturi.

Făcură un pic de conversaţie.

Comandară mîncare.

– Este foarte plăcut, spuse Bridgewell, dar încă sînt corespondentă. Cred că staţi pe cea mai mare poveste a deceniului.

– Aceea cu ambasadorii extratereştri care sînt pe cale să aterizeze lîngă Albuquerque? Care au ales America ca pe o haltă unde să-şi repare nava?

Bridgewell păru năucită:

– Îmi dau seama că nu ştiu cînd glumiţi!

– Acum glumesc?

– Da.

– Şi atunci de ce continui să mă interoghezi?

Ea ezită.

– Deoarece am senzaţia că doriţi să-i spuneţi cuiva. Şi aş putea fi eu acea persoană.

El se gîndi o vreme. Ospătarul aduse o tavă cu garnituri, iar Chavez alese un morcov.

– De ce nu-mi povesteşti despre bucăţelele pe care le-aţi descoperit?

– Şi apoi?

– Vom vedea, zise el. Nu pot să promit nimic.

Bridgewell spuse:

– Semănaţi tare mult cu tatăl meu. Nici el n-am

știut niciodată cînd glumea.

– E rîndul tău, zise Chavez.

Sosi supa. Bridgewell sorbi o lingură din supa de ceapă franțuzească, iar apoi puse tacîmul jos.

– Proiectul New Mexico. Nu pare să aibă nimic de-a face cu New Mexico. N-ați crede dacă v-aș spune cît timp am consumat la telefon. Și toată vacanța mi-am petrecut-o alergînd prin acel stat cu Scarlett.

Chavez zîmbi mult timp, apoi rosti:

– Gîndește metaforic! Proiectul Manhattan a fost condus de sub Stagg Field din Chicago.

– Nu cred că proiectul New Mexico are ceva în comun cu energia nucleară, zise Bridgewell. Însă am auzit o grămadă de zvonuri în legătură cu himerele ADN.

– Din cîte știu eu, nici un specialist în ingineria genetică nu folosește ADN recombinat pentru a hibrida creaturi care să aibă aspectele scîrboase ale șerpilor, caprelor și leilor laolaltă. Nivelul artistic crește, dar încă nu sîntem atît de buni.

– Dar n-ar trebui să elimin ingineria ADN, nu-i așa? întrebă ea.

– Continuă!

– Portugheza este limba oficială a Braziliei.

Chavez încuviință.

– Colaboratorul din Recife al UBC-ului spune că, de o bucată de vreme, n-a mai venit nimic de la complexul nuclear brazilian de la Xique-Xique. Există știri, dar toate parvin prin filiera oficială. Nimeni nu poate intra și ieși.

Chavez spuse:

– Este de așteptat ca o centrală atît de nouă și de mare să fie o problemă de siguranță națională. Testele finale reprezintă un proces îndelungat și complex.

– Poate. Bridgewell culese măslinele coapte din salata ce tocmai venise și le așeză cu atenție în rînd în farfurie. Am o verișoară în distribuția de filme. Nu-i mare chestie, dar știe ce se întîmplă în această industrie. Mi-a spus că Departamentul Agriculturii al Statelor Unite a comandat la WARNER BROTHERS o copie dublată în portugheză și a trimis-o în Brazilia. Era copia acelui film de care aparent sînteți atît de preocupat - *Ele* ! Acela cu furnicile ce suferă mutații din cauza radioactivității în deșertul New Mexico. Acela despre furnicile gigantice care o iau razna.

– Doar unui paranoic i-ar putea place lanțul acesta logic, spuse Chavez.

Privirea lui Bridgewell deveni foarte serioasă.

– Dacă e nevoie de un paranoic ca să vină cu această poveste și să o verifice, atunci asta sînt. Poate că nimeni altcineva nu dorește să facă aceste salturi. Eu însă doresc. Știu că nimeni nu are faptele. Și am de gînd să le obțin.

Lui Chavez i se păru că masa se lărgise. Privi peste pustiul de olandă spre reporteră.

– Formidabila familie Formicidae..., spuse el. Și ai găsit o concluzie pe care să o expui?

Simți atingerea unor picioruțe mititele pe piciorul lui. Simți antenele ca niște pene minuscule gîdilîndu-i firele de păr de pe coapsă. Se smuci de la masă, cupa sa cu apă se răsturnă

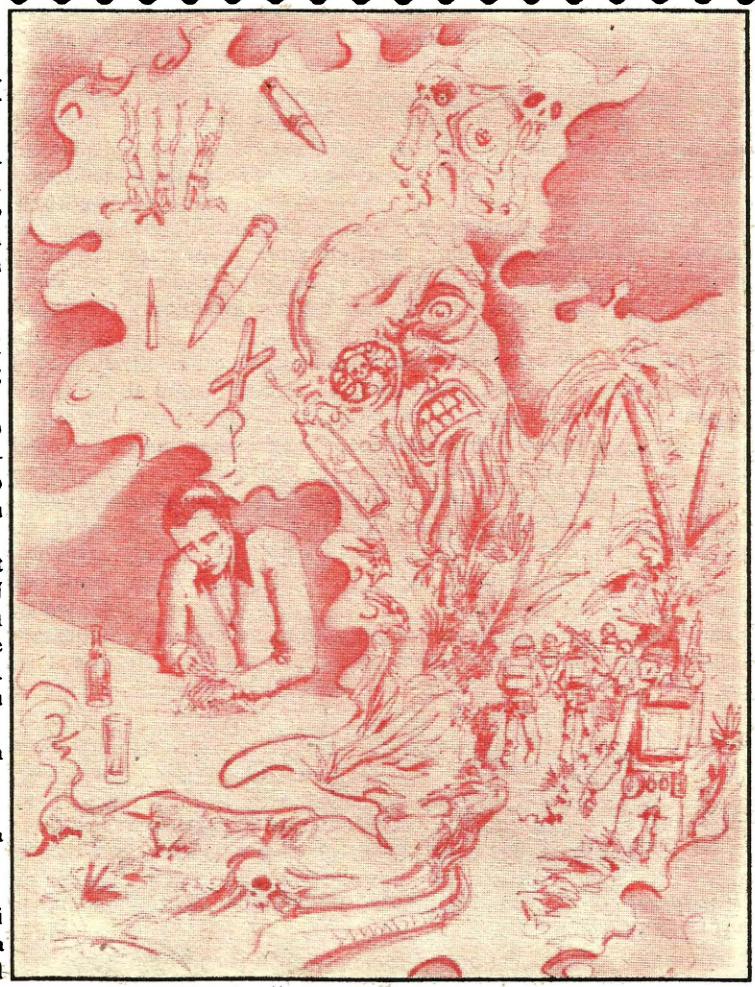

Grafică - Adrian Cancer

și apa se întinse lin spre femeie.

– Ce nu-i în regulă? întrebă Bridgewell.

Chavez simți îngrijorare în vocea ei. Își plesni de cîteva ori piciorul, se opri și inspiră adînc.

– Nimic.

Chavez își trase iar scaunul mai aproape de masă. Un chelner apăru imediat, șterse apa cu un prosop și reumplu cupa.

– Concluzia ta! Vocea i se întări. Te-am rugat să-mi spui teoria ta.

– Știu că pare nebunească, zise Bridgewell. Am citit cum au ajuns furnicile focului din Argentina în Mobile, Alabama. Și știu al naibii de multe despre albine - v-am spus.

Chavez percepu iar atingerea, de data asta pe gleznă. Încercă să se scarpine discret și nu simți nimic. Doar atingerea. Atingerea de chitină, atingerea care îl gîdila.

– Bine, continuă Bridgewell. Pot doar să concluzionez că cineva din America de Sud a creat niște furnici mutante, gigantice și acum ele mărșează spre nord. Ca și furnicile focului. Ca și albinele.

– Scuză-mă o clipă, zise Chavez, ridicîndu-se în picioare.

– Fața vă este albă ca varul, spuse Bridgewell. Pot să vă ajut?

– Nu!

Chavez se întoarse și, forțîndu-se să nu alerge, se îndreptă spre toaletă. Într-o boxă își lăsă jos pantalonii. Așa cum bănuise, nu avea nici o creatură pe picior. Se așeză pe closet și își scărpină picioarele slăbănoage pînă ce i se înroșiră și putu să simtă durerea.

– La naiba, își zise. Oprește-te!

Luă o pilulă din cutie, o înghiți cu apa luată de la unul dintre robinete, apoi privi atent în oglindă și se întoarse la masă.

– Vă simțiți bine? întrebă Bridgewell.

Nu se atinsese de mîncare.

El încuviință.

– Cad pradă anumitor alimente. Îmi pare rău că-ți stric prînzul.

– Aparent mai mult eu vi-l stric pe al dvs.

– M-am oferit. Luă cuțitul și furculița și începu să taie o felie de friptură rece. M-am oferit - deci mănîncă! Te rog!

Vocea ei se înmuie:

– Am senzația că toate se leagă într-un fel de soția dumneavoastră.

Chavez mestecă friptura de vacă, înghițind-o fără să o savureze.

– Te-ai uitat la fereastră? Bridgewell păru năucită. La vitraliul din bibliotecă?

Fața ei reveni la viață.

– Desenul elicoidal? Dubla spirală? Mi-a plăcut la nebunie! Culorile sînt incredibile.

– Într-adevăr, este spendid. Și este trecutul meu. Inspiră adînc. Annie mi l-a oferit cînd am împlinit patruzeci și unu de ani. Și în același timp, era și prima noastră aniversare. În plus, a mai fost și cu ocazia acordării premiului. Pentru mine a însemnat mai mult decît călătoria la Stockholm. O privi tăios. Spuneai că ți-ai făcut temele. Cît de mult știi?

– Știu că v-ați însurat tîrziu, zise Bridgewell, pentru vremurile acelea.

– La patruzeci de ani.

– Știu că soția dvs. a murit într-un accident ciudat doi ani mai tîrziu. De aici n-am mai urmat firul.

– Ar fi trebuit să o faci, spuse Chavez. Annie și cu mine am plecat la un picnic în sudul Floridei. Am mers cu mașina de la Memphis la Tampa. Eu curățam niște draci-de-mare. Annie hoinărea, catalogînd insecte și plante. Era taxonomistă amatoare. Dintr-un anume motiv - doar Dumnezeu știe, eu nu - a deranjat un mușuroi de furnici ale focului. Ele s-au învălmășit pe ea. I-am auzit țipătul. Am fugit într-acolo, am tras-o de-o parte și am curățat-o de furnici. Nici unul dintre noi nu știa de alergia ei proteică - pur și simplu avusese noroc și nu fusese niciodată mușcată sau înțepată. (Ezită și scutură din cap). Am dus-o la Pensacola. Annie a murit de șoc anafilactic. Căile respiratorii i s-au obturat. S-a sufocat în mașină.

Bridgewell păru îndurerată. Dădu să spună:

– Îmi pare rău, doctore Chavez. N-am știut...

El ridică ușor mîna.

– Annie era gravidă în luna a opta. La spital au încercat să o salveze pe fiica noastră. N-a mers. Își scuturâ capul, de parcă așa și-ar fi pus ordine în gînduri. Tu și cu Annie semănați un pic - neastîmpărate, cred că ăsta-i cuvîntul. Bănuiesc că și Patricia ar fi fost la fel.

Masa se îngustă. Bridgewell întinse mîna peste distanța ce îi separa și atinse degetele bărbatului.

– Nu v-aţi recăsătorit niciodată.

– M-am dezangajat singur din majoritatea sectoarelor vieţii. Vocea îi era calmă.

– Şi de ce nu vă reangajaţi?

El îşi dădu seama că îşi întoarse mîna, lăsîndu-şi degetele să le cuprindă blînd pe ale ei. Senzaţia era plină de căldură.

– Mi-am petrecut prima jumătate a vieţii urmărind sincer să realizez anumite scopuri. A trebuit să investesc mult în mine pentru a lăsa-o pe Annie să intre în viaţa mea. La fel ca mai devreme, cînd o întîlnise pentru prima dată pe Bridgewell, se simţea profund obosit. Bănuiesc că am hotărît să merg pe cel mai uşor drum: să mă cramponez de trecut şi să spun că a fost bun.

Ea îi strînse mîna.

– N-am să vă întreb dacă a meritat sau nu.

– Dar cu tine cum rămîne? Se pare că-ţi urmăreşti cu ferocitate scopurile. Ai şi o parte a vieţii care să n-aibă de-a face cu profesia?

Bridgewell şovăi.

– Nu. Nu încă. Mi-am ţinut viaţa în frîu, foarte concentrată, de cînd... de cînd au murit toţi. Dar cîndva... Vocea i se risipi în aer. Eu încă am timp.

– Timp, spuse Chavez, recunoscîndu-i sarcasmul. NU conta pe el.

Pe un ton foarte serios, ea spuse:

– Indiferent ce s-ar întîmpla, nu voi lăsa trecutul să-mi dicteze!

Chavez simţi degetele încordîndu-se.

– Niciodată să nu faci morală unei persoane care are de trei ori vîrsta ta, zise el. Este greu să fii convingătoare. Apoi rîse şi alungă tensiunea.

– Acesta ar trebui să fie un interviu, spuse ea, dar nu-şi retrase mîna.

– Ai avut vreodată o fermă de furnici cînd erai mică? întrebă Chavez. Ea scutură din cap. Atunci vom merge să vedem una în după-amiaza asta. Aruncă o privire mîncării care încă se găsea în faţa ei. Eşti gata? Ea încuviinţă din cap. Atunci hai să mergem la centrul de lucrări practice ale universităţii.

În lift stătură aproape unul de altul. Bridgewell se aşeză cu spatele la vederea panoramică. Chavez zise:

– Nu ţi-am dat nici o declaraţie neechivocă despre Proiectul New Mexico.

– Ştiu.

– Şi dacă ţi-aş spune că, într-adevăr, monstruoase furnici mutante - creaturi mari cît caii - tropăie spre noi din Mato Grosso?

De data asta ea rînji şi scutură din cap, fără să spună nimic.

– M-ai considerat nebun, nu?

– Încă nu ştiu cînd glumiţi, zise ea.

– Nu există furnici gigantice, rosti Chavez. Nu încă. Şi refuză să detalieze.

Centrul de lucrări practice al Universităţii Statului Wyoming din Casper se găsea la treizeci de kilometri sud, înspre complexul industrial de la Douglas River Bend. Doi kilometri, după ce ieşiră de pe drumul principal, Scarlett zdrăngăni şi protestă pe şoseaua plină de hîrtoape, însă îi lăsă pe cei doi în stare bună. Depăşiră ultima ridicătură şi coborîră spre domul alb şi roiul de dependenţe.

– E enorm, spuse Bridgewell. Stă singur în picioare?

– Susţinut de presiunea internă, zise Chavez. Am avut nevoie de ceva pe care să-l putem ridica rapid. A fost necesar să avem un ambient intern controlabil în detaliu. Va fi al naibii de greu să-l protejăm de zăpadă şi viscol cînd va veni iarna, dar ar trebui să nu mai avem nevoie de el la acea vreme.

Existau puncte de control cu gărzi în uniforme. Bărbaţi şi femei purtînd arme inspectară suspicioşi VW-ul ponosit şi pasagerii lui, dar le făcură semn să treacă cînd Chavez se identifică.

– E incredibil, spuse Bridgewell.

– N-a fost ideea mea, răspunse Chavez. Reguli!

Pe Scarlett o parcară lîngă peretele lateral al unei clădiri ce se învecina cu domul. Chavez o conduse pe Bridgewell înăuntru, trecură pe lîngă alt punct de control, trecură pe lîngă nişte lingăi slugarnici în ţinută de laborator care spuseră „Bună ziua, domnule doctor Chavez! Ce mai faceţi?" şi în cele din urmă intrară într-o cameră aparent sterilă, ticsită cu echipamente electronice.

Chavez arătă spre rîndurile de monitoare.

– Nu putem să pătrundem în dom astăzi, dar întreaga instalaţie este ţinută sub supraveghere prin intermediul camerelor telecomandate.

Începu să manavreze comutatoarele. Vreo zece ecrane reveniră la viaţă în culori strălucitoare.

– Mamă! E junglă, zise Bridgewell.

– Pădure tropicală! Camerele panoramară copacii de un verde viu, plantele agăţătoare, hăţişurile aparent impenetrabile. Este o copie satisfăcătoare a interiorului Braziliei. Acum, ascultă! Atinse alte comutatoare.

La început microfoanele părură că pocnesc din cauza zgomotului electronic.

– Ce aud? întrebă Bridgewell în cele din urmă.

– Cu ce-ţi seamănă?

Ea ascultă mai mult timp.

– Mestecat? Se înfioră. Seamănă cu o mie de guri care înfulecă!

– Mult mai multe, zise Chavez. Dar ai prins ideea! Acum, uită-te!

Obiectivul camerei conectate la postul aflat chiar în faţa ei transfocă spre un zid de verdeaţă încolăcit în jurul unui arbore. Chavez văzu frunzele unduind, vălurindu-se ca şi cum ar fi fost suprafaţa unei mări agitate. Îi aruncă o privire lui Bridgewell; văzu şi ea.

– Există vînt în dom?

– Nu, răspunse el.

Pe ecran apăru un prim plan.

– Isuse, făcu Bridgewell.

Furnici. Furnici ce acopereau arborele, hăţişurile, lianele ca nişte ghirlande.

– S-ar putea să ai probleme cu scara imaginii, zise Chavez. Furnicile sînt cam la fel de lungi cît degetul tău mare.

Furnicile mişunau într-un concert eficient, iar mandibulele lor se închideau ca foarfecele de grădină, retezînd tot ce era verde, tot ce era viu. Chavez se holbă la ele şi simţi doar un pic de ură. Trecuse mult de cînd cea mai mare parte a sentimentului faţă de ele îi dispăruse din suflet.

– Iată specia Eciton, zise Chavez. Furnicile mărşăluitoare, furnicile soldat, *maripunta* şi ce altă etichetă ai mai vrea să le pui.

– Am citit despre ele, zise Bridgewell. Am văzut documente sau filme artistice cu ele pe parcursul vieţii mele. Dar niciodată n-am crezut că sînt atît de înfricoşătoare dacă se găsesc în camera alăturată.

– În ambient există şi faună. Ai vrea să vezi şi o masă mai elaborată?

– Am să sar peste asta.

Chavez privi frunzele unduindu-se şi dispărînd, bucăţică cu bucăţică. Apoi simţi atingerea nesigură, goana picioruşelor segmentate de-a lungul membrelor lui. Întinse mîna şi debraie un singur comutator: toate imaginile pîlpîiră şi dispărură. Apoi ei doi rămaseră pe loc, fixînd monitoarele cenuşii, opace.

– Astea sînt furnicile gigantice? întrebă Bridgewell în cele din urmă.

– Ţi-am spus adevărul, zise Chavez şi scutură din cap. Nu încă.

– Fără glumă...

– Ce am să spun constituie o încălcare intenţionată a normelor de securitate naţională, aşa îmi zic ei. Şi ce dacă? Chavez arătă spre ecrane. Aparent, *maripunta* trece, prin mutaţii, într-o formă radical diferită. Nu este o schimbare fizică evidentă, nu ca în *Ele!*. Nu este provocată de acţiunea voită a omului, ca în cazul albinelor. Dar ar putea fi din pricina unei acţiuni umane accidentale - este bănuită centrala nucleară braziliană de la X-X. Deocamdată nu ştim sigur. Însă înţelegem că anumiţi regulatori chimici din organismul lui *maripunta* au luat-o razna.

– Şi furnicile se măresc? Bridgewell părea năucită.

El scutură violent din cap.

– Nu cunoşti legea pătrat-cub? Nu? Este o regulă simplă a naturii. Dacă sînt dublate dimensiunile unei insecte atunci forţa ei şi suprafaţa căilor respiratorii se măresc de patru ori, de două ori la pătrat. Însă masa se înmulţeşte cu opt, doi la cub. După un anumit punct, şi acel punct nu este foarte departe, insecta nu mai poate mişca sau respira. Colapsează sub propria ei masă.

– Nu există furnici gigantice?

– Nu încă. Nu chiar. Mecanismul de apărare al lui maripunta este cel care controlează hrănirea şi fazele de roire şi pustiire. De obicei furnicile - milioane de furnici adunate într-un grup - îşi petrec vreo două săptămîni într-o fază nomadă. Apoi urmează trei săptămîni în care rămîn pe loc, în faza sedentară. Aşa era înainte. Acum a rămas doar faza nomadă.

– Deci se deplasează, spuse Bridgewell. Spre nord?

Stătea cu mîinile pe genunchi. Degetele i se mişcau de parcă ar fi avut o viaţă independentă.

– *Maripunta* sînt vorace, se înmulţesc demenţial, şi se îndreaptă spre noi. Ne temem că, asemenea albinelor, furnicile nu vor proceda liniar. Poate vor nimeri la bordul unei curse aeriene charter. Poate pe un cargobot din Honduras. E inevitabil.

Bridgewell îşi împreună mîinile; le forţă să rămînă liniştite în poală.

Chavez continuă:

– Datorită practicilor braziliene neglijente din ultimele cîteva decenii, *maripunta* sînt rezistente la orice insecticid pe care l-am încercat.

– Sînt de neoprit? întrebă Bridgewell.

– Cam aşa.

– Şi de-asta este ţinut publicul în beznă?

– Doar parţial. Mai este faptul că am găsit un răspuns. Chavez se jucă cu comutatoarele monitoarelor, dar se înfrînă să le activeze. Agenţiile

guvernamentale implicate în acest proiect se tem că publicul larg va înțelege greșit soluția noastră la problemă. Anul viitor este un an cu alegeri. Chavez zîmbi trist. Există un precedent în politică.

Bridgewell se uită în treacăt de la comenzi la chipul bărbatului.

– Sînteți o parte a soluției. Cum?

Chavez acționă hotărît un comutator și putură să vadă iar copacul devastat de furnici. Ramurile erau în mod vizibil mai desfrunzite. Chavez micșoră volumul sunetului.

– Îmi cunoști viața. Ai avut dreptate cînd ai bănuit că proiectul New Mexico are ceva de-a face cu ADN-ul recombinat și cu ingineria genetică. Ești o jurnalistă bună. În linii mari, ai avut dreptate tot timpul. Își îndreptă privirea de la ea spre scaun. Eu și oamenii mei de aici creem furnici gigantice.

Gura lui Bridgewell se căscă un pic.

– Eu... dar dumneata...

– Lasă-mă să continui. Scopul Proiectului New Mexico a fost să dreagă modificarea genetică a lui *maripunta* - să pună la punct un agent mutagen propagat de un virus, un agent mutagen care să distingă reginele. Și acum avem acel agent.

Redevenind corespondentă, Bridgewell întrebă:

– Și ce va face?

– La început încercam să reajustăm ceasul biologic al furnicilor și să alterăm faza nomadă. N-a ținut; e prea sofisticat pentru ceea ce putem realiza. Așa că ne-am hotărît pentru ceva mai fundamental, mai fizic. Am alterat furnicile ca să le facem enorme.

– Ca în *Ele!*.

– Cu excepția faptului că în *Ele!* era o metaforă. Afirma o imposibilitate fizică. Îți aduci aminte de legea pătrat-cub? Ea încuviință. Cîndva în viitorul apropiat, bombardierele vor arunca încărcături în toată Brazilia, în Venezuela, în Guiane... oriunde se suspectează că există furnicile. Armele sînt bombe cu dispersie, canistre cu aerosoli conținînd mutagenul viral ce va declanșa creșterea necontrolată la fiecare generație nouă de furnici.

– Legea pătrat-cub..., murmură Bridgewell calmă.

– Exact! Noi creem monștri - și gravitația îi va ucide.

– Va merge?

– Ar trebui. Apoi Chavez zise foarte încet: Sper să trăiesc destul de mult ca să văd rezultatele. Bridgewell rosti la fel de încet:

– Voi prezenta publicului această relatare!

– Știu.

– Vă va face necazuri?

– Probabil nici unul pe care să nu-l pot rezolva. Chavez ridică din umeri. Privește în jurul tău la această instalație de multe milioane de dolari. Existau atîtea locuri mai convenabile unde să fie ridicată. Am cerut să fie construită aici. Zîmbetul era doar o licărire. Cînd ești un gigant în domeniul tău - și este nevoie de tine - oamenii de la putere tind să fie indulgenți.

– Vă mulțumesc, doctore Chavez.

– Doctore Chavez? După toate astea încă nu-s Paul?

– Mulțumesc, Paul.

Se îndreptară cu mașina către nord, către Casper și priviră amurgul fotochimic. Soarele se cufunda printre nori într-o spendoare de nuanțe roșii. Vorbiră foarte puțin. Chavez găsi tăcerea odihnitoare.

De ce nu vă reangajați?

Întrebarea nu-l mai deranja. Nu-i răspunse cu adevărat. Totuși nu mai era gunoiul de sub preș. Asta era toată diferența.

Privi fix, în lumina orbitoare a soarelui și își văzu fața încătușată într-un vitraliu ca o insectă în chihlimbar. Bridgewell îi aruncă din cînd în cînd cîte o privire fugară, în tăcere, în vreme ce conducea pe drumul de munte către casa lui Chavez. Trecu de pîlcul de pini unde o ascunsese pe Scarlett mai devreme în cursul zilei și frînă în fața casei din piatră. Amîndoi rămaseră nemișcați o clipă.

– Deci vei dori să faci publică relatarea, spuse Chavez.

Ea dădu din cap, încuviințînd.

– Acum că știi cum este să urci în copacii mei, poate că te vei întoarce să mă vizitezi într-un mod mai convențional, ce zici?

Bridgewell zîmbi. Se aplecă peste scaun și îl sărută pe buze. Era, gîndi Chavez, un sărut mai mult decît filial.

– Acum eu nu glumesc, spuse ea.

Chavez ieși din Volkswagen și rămase pe aleea din dale de piatră în vreme ce Bridgewell o trase pe Scarlett pe șosea și întoarse. Cînd începu să coboare muntele, fata se răsuci și făcu cu mîna. Făcu cu mîna și Chavez. Rămase acolo și privi pînă ce mașina dispăru după prima cotitură.

Păși spre casă și o găsi pe O'Hanlon așteptînd, cu brațele strînse pe piept împotriva răcorii amurgului, pe pragul de piatră. Chavez ezită în fața ei și amîndoi priviră drumul și ceea ce era dincolo de el. Luminile Casperului începeau să înflorească într-o constelație în creștere.

– Vă amintește de ce ar fi putut fi Patricia, nu-i așa? întrebă O'Hanlon.

Chavez încuviință din cap, iar apoi spuse repede:

– Nu mă lua cu Freud de doi bani! E mai mult decît atît - ori ar putea fi...

Un zîmbet palid zvîcni pe buzele lui O'Hanlon.

– Am zis ceva?

– Ei, nu. Chavez scrută orașul din vale. Apoi spuse, încercînd să fie cît mai demn: Pur și simplu am descoperit amîndoi, într-un timp scurt, că ne placem unul pe célălalt foarte mult.

– Mă gîndeam eu că asta trebuie să fie! O'Hanlon reuși un zîmbet veritabil. Să mergem înăuntru. Dacă mai stăm mult ne transformăm în sloiuri. Am să pregătesc niște ciocolată fierbinte.

Chavez întinse mîna spre ușă, blocînd intrarea în casă.

– Cu brandy?

– Bine.

– Și ai să mi te alături?

– Știți că de obicei sînt abstinentă, doctore Chavez, dar... Zîmbetul ei imposibil continuă. Este o zi specială, nu? Apoi trecu prin cadrul ușii, spre căldură.

Chavez o urmă, dar înainte mai aruncă o privire orașului. Sub munte, constelația Casperului licărea și înflorea în zodiac.

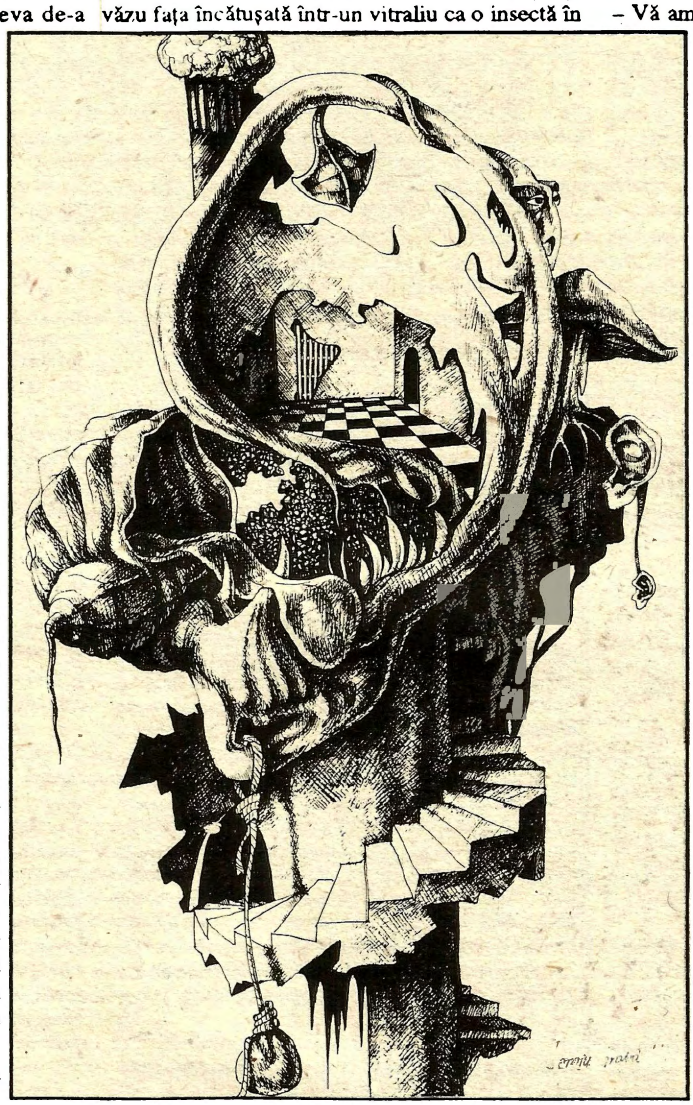

Grafică - Sergiu Grapă

Douăsprezece ore mai tîrziu, relatarea avînd copyrightul lui Laynie Bridgewell intră în emisiunile naționale de știri și în buletinele agențiilor de presă.

Optsprezece ore mai tîrziu relatarea ei fu dezmințită de cel puțin cinci agenții guvernamentale din două țări suverane.

Douăsprezece zile mai tîrziu, Chavez muri în somn, pe cînd ațipea în bibliotecă.

Douăzeci și două de zile mai tîrziu, escadroane de bombardiere cu reacție aruncară încărcături de bombe cu aerosoli într-o treime a continentului sud-american. Lumea era salvată. Pentru o vreme cel puțin. Corpurile grotesc mărite ale speciei Eciton Burchelli aveau să umple în scurt timp solul laterit al zonei tropicale.

Douăzeci și șapte de zile mai tîrziu, noaptea, un intrus urcă în balconul casei de pe Muntele Casper a lui Paul Chavez și sfărîmă vitraliul din ușile franțuzești ce dădeau în bibliotecă. Nici un obiect nu fu sustras. Doar vitraliul fu distrus.

Traducere - Cătălin Teniță

Florin Mircea Tudor

Frankenstein – 2 –

INCURSIUNE ÎN ISTORIA LITERATURII HORROR

Interesant faptul că deşi eroul este doctorul Frankenstein, cel ce atrage atenţia tuturor este de fapt Monstrul-cel-fără-de-nume. Adevărul este că unul nu poate exista fără celălalt; poate de aceea nu sînt capabili să „reziste" pînă la sfîrşitul romanului nici monstrul, nici Victor şi nici Elizabeth, proaspăta lui soţie, ucisă exact în noaptea nunţii. Poate că sensul romanului este visul faustian de putere nelimitată (de data aceasta dorinţa ca prin intermediul ştiinţei moderne cineva să se poată măsura cu Dumnezeu în crearea unei fiinţe umane), numai că savantul format la Universitatea Ingolstadt nu face vreun pact cu Diavolul, ci apelează la ultimele cuceriri ale epocii, renunţând la cunoştinţele „învechite" şi bazîndu-se – aşa cum ar proceda orice om de ştiinţă modern – pe munca de laborator. „Gîndirea" unui Paracelsius sau Agrippa este înlocuită de experimente moderne extrem de îndrăzneţe pentru epoca respectivă. Viaţa este creată – precum astăzi în eprubetă – fără ajutor divin sau supranatural, doar prin intermediul ştiinţei. Învăţaţii moderni – declară profesorul Waldman – pătrund în tainiţele naturii şi arată cum lucrează ea în ascunzişurile sale. Ei au descoperit felul cum circulă sîngele şi natura aerului pe care îl respirăm. Ei au dobîndit noi şi aproape nemărginite puteri; ei pot porunci fulgerelor, sînt în stare să imite cutremurele şi să reconstituie lumea invizibilă din propriile-i umbre (ed. cit., pag. 50). Şi totuşi cititorii – spre deosebire de spectatorul aşezat comod în fotoliu – nu pătrunde niciodată în laboratorul savantului pentru a asista la „naşterea" monstrului. De ce? Să fie oare vorba de o dedublare a personajului, o utilizare a temei doppelganger-ului, atît de folosită în secolul al XIX-lea într-o serie de horror-uri psihologice (Peter Schlemith, Adelbert von Chamisso, 1814; Die Elixire des Teufels, E.T.A. Hoffman, 1816, sau The Private Memoires And Confession of a Justifield Sinner, James Hogg, 1824, în care Robert Wringham, Laird of Dalcastle, este bîntuit de Gil-Martin, un demon cu trăsături identice care-l împinge treptat spre sinucidere). În final monstrul promite să se autodistrugă, dar nu o face – cel puţin sub pana lui Mary Shelly. Se va ţine el oare de cuvînt sau va dispare doar în întuneric, plîngîndu-şi creatorul şi rămînînd nemîngîiat pe vecie? Brian W. Aldiss consideră că lupta dintre Victor Frankenstein şi creaţia – duşmanul – sa se desfăşoară respectîndu-se arhetipul lui Oedip (Trillion Year Spree, Avon, new York, 1988, pag. 43). Alţi critici descoperă în cîteva scene referiri la vampirism (să fie de vină influenţa lui Byron sau a lui Polidori?), incest (Frankenstein poate fi pentru monstru atît mamă, cît şi tată; în plus, incestul era destul de la modă în acele vremuri – să ne gîndim la legătura dintre Byron şi Augusta, sora sa vitregă, dar şi la copilul ei şi al lui Shelley pierdut în fragedă pruncie). Autoarea a făcut o serie de modificări în diversele ediţii publicate în timpul vieţii (să amintim că moare în 1851), în special legate de Victor Frankenstein şi logodnica lui, Elizabeth Lavenza. În prima ediţie, Elizabeth este fiica mătuşii lui Victor, în cea din 1831 – apărută cu numele autoarei pe pagina de gardă – ea este doar adoptată de familie. Curios însă, în ambele ediţii Elizabeth este adesea numită „verişoară". Să fie o altă referire la viaţa de familie a lui Mary? Aşa cum consideră Joyce Carol Oates, unul din secretele succesului constant al romanului este „dragostea aproape umană, răbdătoare şi plină de credinţă a demonului (monstrului) pentru iresponsabilul său creator" (apud Horror: 100 Best Books, ed. Stephen Jones, Kim Newman, NEL, Hodder & Stoughton, 1992, pag. 36). Acesta este de fapt dragostea copilului faţă de părintele său. Se poate afirma că unul din meritele romanului este prezentarea unor puternice trăiri psihologice (confruntarea lui Frankenstein cu propriul său alter ego prefigurează parcă – aşa cum subliniază Brian W. Aldiss – doctorului Jekyll şi a lui Hyde) într-un cadru exterior aventuros şi sălbatic de o mare măreţie şi frumuseţe (de exemplu, peisajul arctic).

La scurt timp după publicare, Frankenstein a fost dramatizat (prin 1823 existau deja cinci adaptări, cea mai populară fiind *Presumtion! Or The Fate of Frankenstein)*, succesul fiind constant pînă prin 1930. Şi totuşi popularitatea sa se datorează, fără îndoială, filmul, deşi scenariştii au operat adesea modificări însemnate care denaturau complet dacă nu acţiunea, cu siguranţă caracterul personajelor. Se fac multe simplificări, dar şi nenumărate adăugiri pentru a face cît mai atrăgător spectacolul acestui mit, care ca şi cel al lui Dracula, marchează epoca modernă. Apar puzderie de fii, fiice, logodnice, spectre; Frankenstein este confruntat cu monştri din spaţiu, cu cei veniţi din străfundurile Iadului, cu oameni-lupi sau cu însuşi Prinţul Întunericului. Astfel, dispare fiorul romantic al romanului şi rămîne doar teroarea.

Nu putem încheia episodul dedicat lui Frankenstein fără a prezenta pe scurt cîteva din cele mai mult de 400 producţii cinematografice inspirate – mai mult sau mai puţin liber – din romanul lui Mary Shelley. Prima apariţie pe ecran a fost în 1910 într-un produs al Companiei lui Thomas Edison, rolurile principale fiind interpretate de Augustus Phillips şi Charles Ogle. Cinci ani mai tîrziu apare prima versiune „normală ca lungime" cum consideră Stephen Jones în *The Illustrated Frankenstein Movie Guide*, Titan Books, London, 1994, p. 15), rolurile principale fiind încredinţate lui Percy D. Standing şi William Cohill. Dar vor mai trece încă şaisprezece ani pînă ce Hollywood-ul îl va transforma pe Frankenstein în unul din monştrii preferaţi ai ecranului groazei. Să vedem cîteva repere de bază ale mitului Frankenstein pe ecran.

- VA URMA -

Mass media felu

Flash SF, vineri, 31 martie, TVR1

Dacă JSF-ul ar aloca cîte 2 cuvinte pentru fiecare minut de emisie, comentariul la Flash SF ar fi următorul: „Lucian Băbeanu ne-a prezentat ..." Asta pentru că durata emisiunii a fost de un minut şi 50 de secunde efectiv. Însă pentru că sîntem băieţi de treabă adăugăm: „ceva nemirisme (nautitisme), cartea lui Yves Frontenac şi revista rUFOr". Stop.

Curierul Naţional, sîmbătă, 1 aprilie

Adică numărul cu păcăleli. Schiţe amuzante dar nu transcedentale semnate de David Langford Nicu Gecse şi Anton Jurebie, un sac de New Flash, o selecţie din gîndirea murphologică (sau murphistică) a conseşiştilor noştri, o rubrică de curiozităţi „ştiinţifice" adunate sub titlul „Ştiaţi că?". Însă cea mai interesantă a fost de departe „Poşta redacţiei". Aici băieţii & fetiţele care au fost cuminţi tot anul & s-au spălat pe mînuţe înainte să mănînce & au luat note bune au fost recompensaţi cu cîte un răspuns la dilemele lor existenţiale, răspuns oferit de Bunul Doctor Isaac Asibleu. În colţul stînga sus, rubrica „Betazoidul păcălit de... voi" a cărei perfectă oglindire audio aţi avut ocazia s-o ascultaţi în emisiunea Marei Popa de duminică, 2 aprilie. Temă pentru acasă: de răspuns la întrebarea „De ce credeţi că sînt veninoase tramvaiele din Cuba?" Chiar aşa, de ce?

Exploratorii lumii de mîine, sîmbătă, 1 aprilie, RRT

Deşi Ziua Păcălelilor era în toi, emisiunea a fost foarte serioasă. (În afară de faptul că nu s-a respectar promisiunea, făcută cu două săptămîni înainte, de a se transmite de la Craiova.) Deci ascultătorii fideli au avut parte de o recenzie a cărţii „Mai mult decît oameni" a lui Theodore Sturgeon şi de o scurtă bio-bibliografie a acestuia, de o excelentă prezentare a omului & scriitorului Gregory Benford, de un episod al rubricii *Videoteca SF* despre filmul „Fantoma din calculatoare" şi ultimele noutăţi editoriale

Ştiinţă şi imaginaţie, duminică 2 aprilie, TVR1

După cîteva cărţi şi reviste şi un scurt material despre navele Entreprise a urmat, cum era şi firesc, un nou episod din Star Trek. Acum cîteva cuvinte despre acest serial, în general. Star Trek este o producţie comercială (se recomandă a se consuma anglo-saxonul pop-corn! (merg şi nişte seminţe de floarea soarelui dacă pop-corn n-aveţi)) fără cine ştie ce efecte estetice, care însă nu pică în patetismul şi lacrimogenismul serialelor latino-americane. Cea mai mare greşeală a lui este că de fiecare dată cînd în universul ficţional apare cîte un factor perturbator (un individ nemuritor sau cu un IQ imens, o specie sau o civilizaţie incomprehensibilă pentru mintea omenească ect.), acesta este dezamorsat (omorît, făcut să dispară/plece) pînă la sfîrşitul episodului. Cît despre convenţiile, organizaţiile sau manifestările trekiste, acestea au fost transformate de tipii bătrîni, graşi şi cu chelie, în mijloace de muls puştii de bani.

Start spre extraordinar, duminică, 2 aprilie RRT

Cu toate că 1 aprilie plecase de 20 de ceasuri, Mara Popa s-a încăpăţînat să realizeze un program haios. Şi bine a făcut. Acum n-o să vi-l descriu (ar fi ca şi cum aş încerca să descriu o pictură cîntînd la vioară) dar pot să vă spun că printre romanţe, muzică tehno şi altele, totul a gravitat în jurul problemei cruciale a păcălirii unui betazoid.

SF World, luni 3 aprilie, Radio Tinerama

De data aceasta Alin Gălăţescu l-a avut în studio pe Costi Gurgu (locul al III-lea la concursul iniţiat de Radio Tinerama şi sprijinit de editura Nemira şi JSF) şi pe Mihail Grămescu (locul I). Dincolo de durata mult prea scurtă (vreo 35 de minute) şi de cîteva întrebări mai puţin pertinente, *SF World* a fost poate cea mai bună emisiune dintre cele trei prezentate în această rubrică. S-a confirmat încă odată că un talk show cu invitaţi în studio este incomparabil mai interesant decît citirea unei proze interminabile. Luni, 10 aprilie, ni se va oferi un regal cu Sebastian A. Corn, iar peste încă o săptămînă un super-regal cu marele cîştigător al concursului, Mihail Grămescu.

Strict Secret, nr. 258, 4-10 aprilie

Puteţi găsi tot felul de inepţii, numai SF nu. Poate că principalul furnizor al acestei mărfi, trustul Francis, Dow, Carashell & Co, n-au putut să facă faţă cererii după ce săptămîna trecută au livrat trei bucăţi proză.

Totuşi, pentru că ştiu că există mulţi fani ai companiei mai sus menţionate, am să spicuiesc cîteva din perlele apărute în numărul 257. Aşadar „holodek" (probabil o modificare ce efecte stilistice deosebite a star-trekianului „holodeck"), „limita Klugar" (eroare, traducerea în română numelui „Kluger" este „Clugar"), „suporterul biomecanic..." (A, nu! Nu-i vorba de nici un sport, este doar translarea în aria românofonă a anglo-saxonului „Support"), „a rupt scoica unei cutii cu euforizant şi a golit-o" (sărmana scoică, ce moarte tragică!) „patrulator" (adică navă de patrulare), „lumina tăie dureros în cornee" etc. Încep să cred că-i adevărată spusa domnului Ghidoveanu cum că unii nu ştiu nici măcar să scrie şi vor să fie autori de SF (alţii chiar profesori de SF).

Cătălin Teniţă

VITRINA CU ILUZII

INTERFEȚE PERICULOASE

Poarta timpului II

Prima carte a seriei create de Silverberg, *Poarta timpului* (ed. Nemira, 1993) m-a impresionat în mod plăcut, avînd și un fundament filosofic substanțial (e și normal, cu personaje ca Voltaire, Socrate, Cicero, Machiavelli). A doua, cu părere de rău o spun, nu. „Interfețe periculoase" nu reușește să-și depășească condiția de roman comercial. Dealtfel, deseori, continuările unui best-seller nu-i mai ating nivelul. Singurul capitol plin de culoare mi s-a părut cel realizat de Gregory Bendford - „Vulturul și crucea" care-i are ca personaje principale pe simulacul Voltaire și pe programatoarea Ioanei D'Arc, Maquina cu care acesta înfiripă o romantică și stranie idilă. O prezență aparte care „plusează" valoarea acestei povestiri, o are Torquemada, celebrul inchizitor spaniol al evului mediu care-și pune în funcțiune „instrumentele de lucru" pe pielea lui ... Voltaire...

Destul de interesant poate fi considerat, totuși, și „Orașul simulat" de Robert Sheckley, capitol în care Cicero, Marc Antoniu, Cleopatra, Machiavelli și alte personalități resuscitate, călăuziți de Bakunin reușesc să descopere „un oraș de lux" pustiu, realizat din biți și byți la comanda șefului companiei în a cărui proprietate erau - John Sykes. Acesta dorea a se instaura, după o sinucidere prealabilă, ca suveran pentru eternitate în lumea spațiilor simulate. Dar simulacrele...

Mai este un aspect pe care doresc să-l evidențiez. Acela că entitățile simulate erau programate și îndopate cu toate informațiile referitoare la persoana lor. Astfel, simulacrele realizate *nu* puteau reprezenta, logic vorbind, învierea acelor personalități, ci o copie înzestrată cu aceleași proprietăți. Așa că, după părerea mea, (deși în text se încearcă anumite explicații în acest sens, dar inconsistente) Sykes, odată ce s-a sinucis, dus a fost, în computere aflîndu-se doar o copie fidelă și nicidecum „spiritul" acestuia. Deci tipul (și implicit autorii cărții) a calculat greșit.

Povestirile „Golemul simulat" de Christopher Stasheff, „Ucigașul" de Mattew J. Castello, cu Jack Spintecătorul ca punct central, „Armăsarul de rasă" de Anne Mc.Caffrey (despre Kipling și Margareth Thatcher) și „Simbody to Love" (lubind un simulacru) de Karen Haber (despre Michelangelo) nu se poate spune că sînt slabe. Însă n-au scînteia aceea care le-ar fi conferit valoare...

Lecturînd cartea, am avut senzația că reprezintă un preambul la ceva ce va urma. **„Interfețe periculoase"** (ed. Nemira 1995) pare a crea condițiile, fundamentul în care își va desfășura acțiunea *Poarta Timpului III*, dacă ea există.

P.S. Cartea are 314 pagini și costă 3500 lei. Dacă ar fi să-i dau o notă: 7.

Pagină realizată de
Remus CERNEA

Extratereștrii iau cu asalt Teatrul Londonez

Londra. Creaturi din spațiul cosmic au sosit sîmbătă, 3 februarie, la Londra, printre pămînteni pentru a celebra „Star Trek" -„Generations at the Empire".

Peste 5000 de fani, incluzînd „extratereștrii" cu urechile ascuțite și tipi îmbrăcați asemeni echipajului navei *Enterprise* din „show"-urile SF televizate, au luat cu asalt Royal Albert Hall pentru cea mai mare convenție britanică STAR TREK a anului. *„Este de-a dreptul fenomenal să fiu aici"* a exclamat Roman Mechelke, un fan german echipat asemeni unui klingonian, cu tot dichisul: cu o uriașă frunte crestată și o lungă perucă neagră. „Am 28 de ani și am devenit fan de 27!" „Este un drog" a mai declarat, adăugînd că el și 200 de prieteni din Berlin au plătit cca 650$ pentru a participa. Activitățile pasiunii sale „trekiste" nu-i mai lasă timp pentru a avea și o slujbă și că este încă susținut financiar de mama sa.

Organizatorii „Stargazer Productions" au declarat că peste 10.000 de fani de toate vîrstele și din mai multe țări au putut lua parte la cele două zile ale întrunirii.

Ce are oare, *Star Trek* de captivează imaginația a aproape 20 de milioane de oameni de pe cuprinsul Terei incluzînd faimoase nume cum ar fi generalul Colin Powell și Stephen Hawking?

Trekistul Tom Patterson, 28 de ani, crede că este o nostalgie combinată cu viziunea optimistă despre viitor a filmului.

Tim Gaskill, editor al singurului „fan magazin" oficial „Star Trek" din Marea Britanie a spus multe lucruri despre episoadele *Star Trek* împărțind cu căldură numărul curent al revistei sale... *„Multe episoade sînt alegorii"* a precizat Gaskill. *„Seria originală abordează tematici ca războiul din Vietnam și rasismul. Noua serie promovează ideile drepturilor egale și cooperării mondiale."*

Membri ai echipajului navei *Enterprise*, incluzîndu-l și pe Patrick Stewart, (Jean Luc Picard), s-au adresat fanilor sîmbătă. William Shatner, interpretul căpitanului James Kirk, în seria originală *Star Trek*, nu a fost prezent. În urmă cu 9 ani, Shatner a contranat milioane de fani ironizîndu-i într-un show comic de televiziune. Interpretîndu-se pe sine la o convenție *Star Trek*, le-a spus obsedaților trekiști: *„Vreau să vă spun doar atît: bucurați-vă de viață, băieți! Adică, nu vă supărați, a fost doar un spectacol T.V. și nu trebuie să vă zbuciumați atîta..."*

Traducere și adaptare după REUTER

muzica sferelor XI

Motto: „Există această frică stupidă că puterea muzicii s-ar manifesta prin coruperea tineretului. Este o tîmpenie! Problema cenzorilor nu este că învață copiii cuvinte murdare, ci cum să pună stavile ideilor..."

FRANK ZAPPA

Frank Zappa *(44 albume dintre care multe duble sau triple și vreo 26 de compilații sau raritați „live")* rămîne un monument al muzicii secolului XX căruia însuși Pierre Boulez i-a comandat o partitură!

Printre celebrii muzicieni cu care a colaborat se numără *JOHN LENNON și Yoko Ono, Chester Thompson (tobe-Genesis), Jack Bruce (bass-Cream), Eddie Jobson (ex Roxy Music-claviaturi, vioară), Adrian Belew (ch-King Crimson), Steve Vai (ch., voce), „The Royal Philharmonic Orchestra"* condusă de *Elgar Howarth.*

FRANK ZAPPA II

Referitor la perioada în care a colaborat cu Steve Vai; *„o inteligență muzicală superioară mie"* după cum îl aprecia Zappa, ar fi cîteva lucruri de spus... Din 1979 pînă în 1984 cei doi își vor concretiza măiestria artistică în nenumărate concerte și excelente albume ca *„Tinsel Town Rebellion" (2LP „live" '81), „You are what you is" (2 LP – 1981) „Ship arriving too late to save a drowning witch" (1982), „Shut up n Play Yer Guitar" (1982 – 3LP – „live"), „The man from utopia "(1983) și „Them or us" (1984 –2LP).* Pe acest ultim album, Steve e angajat, într-o fabuloasă demonstrație de cîntat *"Off hand"*, intitulată STEVE'S SPARKING. Zappa scrie despre *„micul său virtuoz italian"*, pe coperțile discurilor, că acesta garantează grupului *"impossible guitar parts"* (partituri imposibile de chitară) și *„strat abuse"* (abuz de Fender Stratocaster, chitara lui Vai din acea perioadă). Astfel, nu mai apare deloc deplasată afirmația lui David Coverdale (Deep Purple, Whitesnake) făcută cîțiva ani mai tîrziu, cum că Steve Vai ar fi „Wagner-ul Rock-ului".

Revenind la Zappa, părerea lui despre cîntecele romantioase de dragoste „sună" cam așa: *„se bate prea mult monedă pe dulcegării de-astea..."* La un moment dat, s-a înaintat o plîngere amară a Ligii Anti-Defăimare a B'nai Brith împotriva lui F.Z. și a textelor sale ironice la adresa femeilor proaste. Zappa a refuzat să-și ceară scuze pentru că, spune el, spre deosebire de Unicorn, astfel de creaturi există și merită să fie „comemorate" într-un fel sau altul... Lui Frank Zappa nu i-a păsat niciodată dacă 30 de milioane de oameni consideră că „nu are dreptate": „De ce trebuie să te înșeli neapărat pentru că doar cîteva milioane *cred* asta?" Iar personalitatea sa deosebită s-a impus pe mai multe planuri...

În 1985 a fost declanșat un război împotriva pornografiei, de către Tipper Gore, soția unui senator democrat din Tennessee (cine e acum vicepreședinte la Casa Albă?). S-a format un grup de soții influente ale senatorilor, numit PMRC, care s-au pus pe treabă: scrisori, amenințări... Asta l-a făcut pe Zappa să trimită președintelui SUA o scrisoare în care critică acțiunea celor pe care le numește „The Washington Wives". Soția senatorului Gore ținea emisiuni seara la TV în care tinerii neajutorați aflau despre sclavie și sex oral!!

Totuși lumea aduce acasă muzica lui Blackie Lawless (+ trupa W.A.S.P.) și Madonna. Frank Zappa apără drepturile copiilor înfierînd atitudinea părinților care desconsideră nevoia firească de a acumula informații și predispoziția naturală de a iubi muzica.

Suspect e faptul că PMCR avea un singur cîmp muzical în vizor: Rock-ul. Nu muzica country sau comedia muzicală... Și cereau introducerea unor taxe pentru a se opune înregistrărilor despre/cu sex pentru protecția copiilor!? Au făcut apel și la „valori" religioase pentru a-și persecuta victimele. Zappa remarcă faptul că, pe de altă parte, nimeni de la Washington nu pare interesat cînd teroriștii creștini bombardează clinicile pentru avort în numele lui Isus.

Frank Zappa a depus mărturie în fața comisiei Senatului (care se ocupa de acest caz) alături de John Denver și Dee Snider (solistul vocal de la Twisted Sister; vă mai amintiți: „Love is for suckers", „I wanna rock"...). În timpul audierilor, senatorul James Exon din Nebraska a remarcat că acestea se bucură de o audiență net superioară celor consacrate bugetului și programului „Războiului stelelor", dar că pretenția pentru o taxă suplimentară nu are nici o bază legală.

Pînă la urmă, soția senatorului Albert Gore jr. a primit ajutor din partea lui George Michael de pe urma vînzărilor făcute de hitul „I want your sex" (peste 3 mil. exemplare în USA) și albumul „Faith", pentru ca soțul ei să poată cîștiga alegerile. Gore a cîștigat în 6 state în 1988...

(va urma...)

SPECIAL THANKS TO LADY MAY

Costi, Oana, David, Lulu, Adi, Carmen, Florin, Eugen, Cărmen

POZITRONIC '93 (MONTEORU)

Experimentul Buzău

Buzăul a găzduit, din nou în acest an, o întîlnire cu numeroasă participare - TVR, JSF, posturile locale de radio, subsemnatul şi un reprezentant al editurii Nemira *(încă o lansare la "Săritorii în gol", extrem de plăcută, alături de nişte prieteni care şi-au dat silinţa pentru o bună organizare).*

Un punct central, de interes, l-a reprezentat cartea "Experimentul Philadelphia" de William L. Moore şi Charles Berlitz, în traducerea Danielei Eliza Ghinea, Editura Enciclopedică, 1994. Stilul traducerii este îngrijit şi clar, ca şi al naraţiunii scriitorului american, transformînd aceste pagini de ştiinţă aproape în beletristică. Discuţiile de la Buzău pe marginea textului s-au încheiat cu un cenaclu nocturn puternic reprezentat. Dintre fanii din ţară au participat la întîlnire şi mulţi bucureşteni (Cătălin Teniţă, Remus Cernea, Adrian Bănuţă), ploieşténi (Rabi, Iulă, Bi, Bi-sa, Rătă, Puiuţu, Debutantu), ieşeni (Adrian Savu şi Michael Hăulică), brăileni (sister Leon), care, nereuşind să apuce să citească şi ei textele aduse, au acceptat cu toţii invitaţia buzoiană a unei noi întîlniri, pe 29 aprilie - esenţială în vederea periodicizării unui super-cenaclu... regătean. Din punctul meu de vedere, dacă nu ar fi intervenit valul neprevăzut de frig care ne-a făcut să cam dîrdîim, aş consemna *Buzău - aprilie 1995* ca pe prima întîlnire importantă a fandomului de la începutul acestui an.

Mihail Grămescu

Ultimul concurs SF al anului '95

iniţiat de

Liviu Surugiu şi Jurnalul SF

- la concurs pot participa atît lucrări premiate în '95, cît şi lucrări inedite;
- concursul va avea trei secţiuni: SF, Horror, Fantasy;
- se va acorda un Mare Premiu (minim 100 $);
- concursul va fi jurizat de către participanţii şi invitaţii Jurnalului SF la lansarea numărului 150;
- premiile vor fi acordate în seara de 31 Decembrie '95;

CONDIŢII DE PARTICIPARE:

- prozele să nu depăşească 20 de pagini dactilo;
- să fie publicate în Jurnalul SF;

Notă: Toate lucrările publicate pentru concurs vor apare sub sigla

CONCURS JSF '95

şi nu vor fi retribuite.

Autorii pot participa cu una sau mai multe lucrări, la una sau la toate secţiunile.

Prima proză ce intră în concurs, secţiunea horror, aparţine chiar lui Liviu Surugiu.

Atomii pot fi prinşi în capcane... de lumină

Atomii unui gaz, la temperatura mediului, se deplasează în toate direcţiile cu o viteză de mai multe sute de metri/secundă. Iluminate însă cu fascicole de raze laser, expansiunea lor poate fi frînată, laserul făcîndu-i să se mişte foarte lent - cu mai puţin de un centimetru/secundă ca şi cînd ar fi căzut într-un vas cu melasă.

Aceşti atomi lenţi sînt sensibili la cele mai mici accidente ale reliefului înconjurător(undele luminoase pot forma adînciturişi ridicături). Cercetătorii francezi care au studiat fenomenul, au încetinit mai întîi viteza atomilor cu ajutorul „melasei" optice , apoi au stins fascicolul care produsese melasa. Atomii au rămas practic imobili o fracţiune de secundă în care cercetătorii au aprins alte două unde laser avînd relief accidentat. Atomii s-au comportat ca firele de nisip, umplînd cavităţile, dar în mod cuantic, atomii s-au plasat în fiecare cavitate la un anumit nivel, ca pe etajere. Acet lucru a confirmat faptul că ei pot fi prinşi în capcane şi localizaţi în spaţiu, în cavităţile formate de o undă luminoasă. Aceasta i-a dus pe oamenii de ştiinţă la concluzia că, în anumite privinţe, atomii se comportă ca un fel de cristal.

Traducere - Mihail Grămescu

TOTUŞI, ETICA...

Theodore Sturgeon - Mai mult decît oameni
Editura Vremea.
Traducere de Nicolae Baltă.

Cînd am citit „Cerşetori în Spania", de Nancy Kress, m-am enervat cum n-o făcusem de mult. Probabil că aveţi Almanahul Anticipaţia 1994, aşa că trec direct la concluzii. Un elitism obraznic, nejustificat de nimic *(poate doar de starea de euforie a victoriei în războiul rece)* o făcea pe autoare să trateze oamenii normali drept „cerşetori". Ca unul care nu aştept nimic de la nimeni, m-am simţit insultat, iar cele cîteva rînduri din final *(în care cucoana îşi închipuie că drege lucrurile pomenind de... dorinţa cerşetorilor de a da şi ei)* dovedeau o şi mai mare nesimţire.

De aceea m-am apucat de cartea lui Sturgeon cu oarecare reţinere. Tot indivizi cu puteri parapsihice, care... Dar să nu dezvăluim acţiunea, încă din copilărie nu suportam indivizii care-ţi povesteau, la cinematograf, scena care va urma.

„Mai mult decît oameni" e o carte bună pentru că, precum toate lucrările bune SF, nu se mulţumeşte cu lucruri ieşite din comun, cu teorii ştiinţifice interesante, ci ridică problema importantă *(care-i scapă domnişoarei Kress)* a eticii. Nimic n-are sens fără integrarea într-un sistem de valori. Care-i acesta? Există unul aparte pentru cei deosebiţi? Sturgeon se dovedeşte a fi nu numai un scriitor mare, ci şi o minte deschisă.

Nu ştiu dacă o să vă placă romanul. Eu vi-l recomand. Măcar în speranţa că vă va da de gîndit.

Liviu RADU

LIVIU SURUGIU

Daniel

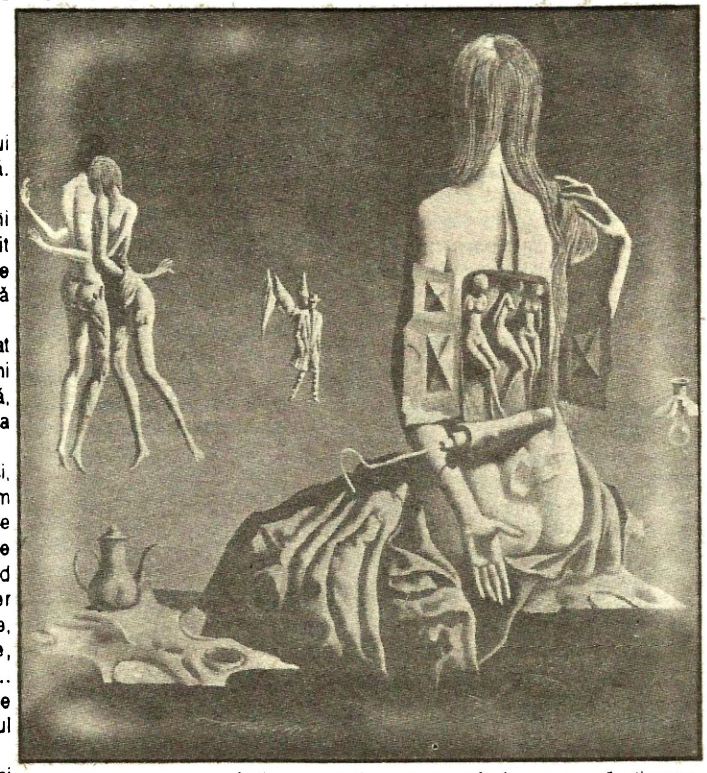

Trecuse prea mult de cînd sesizările nu mai conteneau. Veneau de la o singură persoană, după scris, şi părea tot mai alarmată. Cineva apărea seară de seară în cimitir, intrînd pentru o oră într-unul dintre morminte. De jaf nu putea fi vorba, doar venea mereu în acelaşi loc, ar fi avut vreme să care oricîte bijuterii. Vreun îndrăgostit de iubita lui moartă?! Ne-am decis să acţionăm. Fu organizată o pîndă în jurul cavoului atît de precis menţionat în scrisori...

Spre surpriza noastră, individul veni şi totul se petrecu la fel ca în informaţiile primite. În plus, fiind mai aproape decît probabil îndrăznise temerarul spion, auzirăm cuvinte ciudate rostite înăuntru. Era o singură voce care, la sfîrşit a zis clar: „Facă-se voia ta, Daniel!". Apoi ceva ca o scurtă trîntă şi un lichid plescăind pe jos.

La ieşire individul a fost încercuit şi somat să nu opună rezistenţă. Era plin de sînge, care nu părea al lui. Avea o trusă medicală conţinînd, printre altele, un bisturiu proaspăt folosit.

L-am identificat; era doctorul Filipescu. Iată povestea lui:

„Daniel îmi era coleg şi, mai mult decît atît, cel mai bun prieten. A murit cu o lună în urmă, suferind groaznic, pradă unui atac general de artrită. Îl durea tot corpul, cu excepţia mîinii stîngi care, pentru aceast lucru, a fost cea mai solicitată la măsurarea tensiunii ori administrarea de calmante intravenoase – mărturisesc că am fost obligat să cam exagerez cu acestea din urmă. De fapt, braţul ăsta îl avusese din naştere paralizat, un adevărat blestem dacă ţinem cont că Daniel fusese şi surdo-mut o bună parte din scurta lui viaţă... Şi, cu toate astea, cîtă sănătate adusese celor din jur!

Dar să nu deviez.

A fost înmormîntat într-o zi ploioasă. Bogata sa familie emigrase de mult şi cavoul îl aştepta enorm şi gol. Întotdeauna îi fusese frică de singurătate.

Peste cîteva zile, căutînd tensiometrul, am fost lovit de o (mică) revelaţie. Îl uitasem la mîna lui Daniel! Pînă în ultima clipă îl îngrijisem, cînd aproape nici nu mai mişca. Şi cum tot eu îi pusesem ultimul costum...

Am fost acolo pe înserat; încă mai era lumină. Nu mă feream de nimeni.

Am desfăcut cu greu capacul – recunosc, încălcînd legea, dar tensiometrul era foarte scump pentru salariul meu... Deja mirosea.

Agăţasem lanterna. Giulgiul care-l acoperea aproape că-i intrase în piele. Faţa i se contura clar şi pete mici ruginiseră pînza. Am ridicat uşor un colţ. Aparatul era acolo, cu manşonul încă înfăşurat pe braţul stîng.

Atunci am observat pentru prima oară ciudăţenia. Tocmai mă pregăteam să las capacul... Ce straniu! Braţul stîng îi era atît de curat de neatins, aş putea spune... proaspăt! M-am gîndit mult. Probabil manşonul, acţionînd ca un garou, împiedicase sîngele stricat să treacă în singura parte a corpului neatinsă de boală. Neatinsă de nimic, toată viaţa, căci, paralizat, braţul acesta mai mic nu suferise niciodată de ceva.

L-am atins. Era cald!!

Şi, atunci, s-a mişcat."

Acum am să fac o întrerupere. Ştiu că relatarea doctorului Filipescu a devenit deja o aiureală; ziceţi-i numai stranie, deocamdată. Căci abia ce urmează e complet fantastic.

„Capacul mi-a scăpat, de spaimă, dar mîna l-a prins uşor. Se mişca încet, încă amorţită şi cu o rază limitată de acţiune. M-am dat înapoi.

Dacă Daniel ar fi făcut-o altădată, aş fi fost uluit. Acum însă, muream de frică!

Tîrziu mi-am dat seama că mă cheamă. M-am apropiat ţinînd bine lanterna. Eram hotărît să o iau la fugă la cea mai mică alarmă şi, de fapt, jumătate din mine chiar fugea.

Semnul făcut însă de mîna lui Daniel m-a înmuiat dintr-o dată. Era vechiul nostru salut...

– Nu te speria, părea să-mi spună. Apropie-te! s-au îndoit degetele dinspre mine către el. Ce faci? s-au rotit ele. De ce mă superi? m-a mustrat arătătorul.

– Dan... Daniel..., am îngăimat ca un tîmpit, abia apoi dîndu-mi seama că, mai puţin ca niciodată, prietenul meu nu mă mai putea auzi.

Am dat uşor giulgiul la o parte şi, privind peste întreaga raclă, am observat tendoanele vii care se trăgeau dinspre inima aproape complet secată, venele pornind din umăr spre un colţ de creier lăptos... Restul corpului putrezise, prea repede aş putea zice, întreţesut cu hainele negre... Părea un cyborg, un om peste care a fost aplicat exoscheletul ajutător.

– Dacă mai eşti aici, atinge-mi palma cu a ta, au început semnele limbajului surdo-mut, de data asta tot mai cursiv.

M-am dat înapoi. Să fug? Să-l las? Să-l părăsesc pentru totdeauna? Doamne!...

– Ştiu că tu eşti, Iulian. Numai tu ai o mînă aşa uşoară... Eşti aici, nu? s-a învîrtit palma larg deschisă, oprindu-se în direcţia mea.

Simţea orice curent, îmi simţea căldura.

– Te rog, răspunde-mi...

Şi i-am răspuns. Palma lui o cuprinsese febrilă pe a mea, să-mi simtă degetele, să vadă şi să audă tot ce îi spun.

– Daniel... Cu ce te pot ajuta?

– N-ai înţeles... Pentru mine Daniel nu mai există, cu toate celelalte membre, cu pieptul şi spatele, cu căpăţîna lui... am numai amintirile mele... Daniel e mort!...

M-am clătinat.

– Dar mă poţi ajuta, ca pe orice alt client... respectă jurămîntul lui Hipocrate. Mîna este vie!

M-am sprijinit de perete.

– Hrăneşte-o!..."

Ne întrerupem din nou pentru a cita din cele cîteva rînduri ale ultimei scrisori: „...Mîine va fi Lună Plină... Grăbiţi-vă, altfel se va petrece ceva îngrozitor..."

„Chiar atunci i-am administrat ceva intravenos. Calciu, vitamine. Pentru proteine, lipide şi glucide m-am întors în laborator unde i-am făcut un preparat adevărat.

...Noapte de noapte m-am întors acolo; niciodată mai mult de un ceas. Era şi-aşa destul pentru organismul meu atît de slăbit în ultima vreme.

Într-adevăr, Daniel nu prea mai exista. Din el rămăsese mîna aceea moartă în timpul vieţii şi vie acum, plus secţiunile aferente din creier şi coloana vertebrală, de asemenea amorţite atîta timp. O bucată din miocard, distrusă odinioară într-un preinfarct, îl deservea cu sîngele necesar. De fapt am fost nevoit să-i fac cîteva transfuzii acolo, în sicriu.

Nu voia să fie scos afară; de două ori i-am adus însă un pui de pisică pe care l-a mîngîiat îndelung. Pot să vă spun că imaginea aceea, a puiului torcînd liniştit în vreme ce mîna groazei şi a morţii îl mîngîia, încet, pot să vă spun că era o imagine înfricoşătoare?

Pot să vă spun cîte coşmaruri am avut şi că acasă evitam în permanenţă să-mi mai ating copiii şi soţia cu mîinile, cu mîinile mele care în fiecare seară atingeau, frecau, masau un mort...?

De la o întîlnire la alta, mi-am dat seama, mîna-vie era din ce în ce mai lipsită de personalitate, căpătînd în schimb tot mai multă forţă... Pe măsură ce eu încercam să mă familiarizez cu ea, devenea mai puţin sociabilă; părea să mă recunoască tot mai greu, transformîndu-se treptat într-un animal puternic şi periculos...

Îşi dezvoltase mult simţul orientării şi mobilitatea ei crescîndă îmi dădea noi griji... Şi violenţa... Ajunsesem să o hrănesc punîndu-i cătuşe...

Totuşi, părea că se teme de ceva; şi nu de mine... Avea parcă lungi monologuri interioare; se lupta cu cineva, cu o cunoştinţă rămasă probabil undeva în creierul acela minuscul. Dar nu am înţeles pînă cînd, în ultima seară, Daniel a revenit.

Sau numai sufletul lui. Sau nu ştiu ce.

Numai degetele se mişcau – restul mîinii tremura încordată, părea că o forţă străină o ţine aşa.

Îmi spunea că o duce rău dincolo fiindcă are o mînă vie. Că nu se poate folosi de ea, că, într-un fel, e din nou ciung. Mă ruga să o distrug, redîndu-i-o astfel.

L-am înţeles. Am scos bisturiul.

Dialogul deja se terminase şi mîna, mîna-fiară, braţul animalic, uriaş, se înfoia păros, întorcîndu-se în toate părţile, căutîndu-mă orb, flămînd, asasin. L-am imobilizat cu greu, de fapt întîi el m-a prins; mi-a rupt cămaşa. L-am lovit cu un fier. Cătuşele...

– Facă-se voia ta, Daniel! am strigat tăindu-i degetele dintr-o mişcare.

S-a zbătut puternic, dar nu mult. Cînd am plecat, deja se liniştise. Măcar dincolo, Daniel e acum întreg."

Doctorul Filipescu a fost achitat, fiind ulterior demis din funcţie. A divorţat şi în prezent trăieşte liniştit într-o garsonieră închiriată la marginea oraşului. Ştiu precis adresa, dar n-am avut niciodată curajul să îi spun...

...Căci în fiecare dimineaţă paznicul cimitirului găsea lîngă aerisirea cavoului un bilet mototolit; iar eu am găsit foi şi pix chiar sub sicriu. Şi o reţetă veche, undeva, la o farmacie.

Disperată în lupta cu demonicele forţe ale întunericului, mîna-vie încercase să ne prevină de capcana întinsă doctorului Filipescu...

Biletele erau scrise de mîna lui Daniel.

- Lucrarea participă la concursul

Liviu Surugiu & JSF

POȘTA REDACȚIEI

 # Ana-Veronica MIRCEA (Focșani) - Și noi am sperat că ne-ai găsit bine pentru că e cam multă brambureală pe la noi în săptămînile astea *(multe festi-valuri adică, dar valul vine, valul trece... etc.)*. Asta pentru că ți-a plăcut poanta "tîmpă" din poșta trecută *(în cazul în care n-ai fost tu dulce cu mine ca să-mi pilesc caninii cînd îți răspund la scrisori)*. Da, un exemplar te așteaptă. Există și oarece sunători, nu prea mulți, da' ne poți cinsti *c-o ca(cola)* tea. Nu știu dacă drepturile pot fi în *casete*, dar în profite *roluri* în mod sigur nu pot să fie. Oricum noi adorăm răvășofilia cronică, chiar în formele ei extreme cum ar fi scribilitura acută. Ce-ar fi ca "vizita bătrînei doamne" să de*curgă* șuvoi odată cu lansarea JSF-ului la Buzău? Ca să nu zici că nu ți-am spus: "La bună și la scumpă vedere!"

 # Doru STOICA (Ploiești) - Glumele tale sînt ca tine pentru că-ți aparțin *(am încercat să-ți respect genul epistolar)*. Oricum nu numai scrisul tău este o corcitură între *"un scris de copil handicapat și unul de tractorist fruntaș"*, ci și textul. Așa că titlul nu mai contează. Glumeam! Oricum lonuț n-o să "join"-eze clubul inginerilor *(că-s mult prea mulți)*. GATA! Întrucît textul era mai mult umoristic decît SF l-am "pasat" celor de la Jurnalul de Umor. Gata definitiv! P.S. Să știi că eu am deschis scrisoarea așa că-ți acept tandrele sărutări de mîini și aștept proza premiată la Brașov pentru „medalion". Interviul îl va realiza Don Simon. (AB) Să se simtă și el mai de-al redacției (Bi)

 # Ladislau DARADICI (Deva) - Iată că sugestia pe care ți-o făceam acum cîteva săptămîni a dat roade: "Șarpele" ți-a fost acceptat în poșta căderii din final. Celălalt text era mult prea slab; atît stilistic, cît și ideatic. Te așteptăm și cu alte proze. Dar nu atît de forțat sefe, da? Trimite urgent o notă biografică și o fotografie.

 # Adrian CRIȘAN (Cluj-Napoca) - Nu știu de ce ți se pare ție că Bi *"sună prea înspăimîntător"*, alții corespondenți nu le sună deloc așa, dar mă rog... *(Nici o scrisoare nu mă plictisește, să știi!)* Ce înțelegi prin *"neaoș de pe la noi"*, din cîte știu eu "neaoș" tocmai "de pe la noi" înseamnă, tu știi altfel? Oricum gramatica asta e a dracului de complicată așa că mai bine revenim la scrisoare și la texte. Nu prea-mi dau eu bine seama cum s-ar putea alcătui programe cu ajutorul numărului π, dar e interesant ca ipoteză; ceea ce urmează nu! (Pui ceva complet inuman să gîndească al dracului de uman.) Nici cu *"Luceafărul"* n-ai brodit-o, de fapt e în eclipsă totală.

Ce urmărești cînd scrii? Gîndește-te și scrie-mi. Pentru a intra în legătură cu unul din cenaclurile locale (în Cluj există două) îți pun la dispoziție un număr de telefon: MIHAI-VICTOR STOICA 140620, în special seara.

 # Daniel DRĂGAN (Cîmpina) - N-am prea înțeles cum e chestia aia: mi-am făcut timp, dar nu mai am timp de așa ceva. Aș vrea, totuși, să văd niște desene (pentru că ce mi-ai trimis...) Apropo, ești sigur că prietenii tăi au înnebunit din cauza maniei de a "mîzgăli" și nu din cauza a ce "mîzgălești"? Dacă chiar simți că "te trage ața la desen" treci la tuș și studiază: cum, de ce și în ce mod. Lasă creioanele, că nu astfel vei reuși. Trebuie să recunosc, totuși, că ai mai evoluat față de ultimele desene trimise (e vorba de desenul în creion, cel în creioane colorate e sub orice critică). La celelalte chestiuni: am avut mai multe numere speciale horror, poate le-ai pierdut tu! În ceea ce privește accentul rubricii de muzică: nu cred că ai pus problema cum trebuie, cînd voi dispune de mai mult spațiu îți voi acorda și un răspuns mai detaliat. Și baftă cînd și unde-o fi să fie!

 # Valentina ROBU (București) - Oricum, mașina aia de scris e ceva de nu se poate: chiar și cînd scrii de mînă te determină să calci gramatica-n picioare (așa că nu mai accelera cînd scrii). Să știi că regret puțin dispariția tonului șugubeț ce impregna precum siropul o savarină precedenta epistolă, nu te prinde morga pe care o arborezi în prezenta. Sper să te însănătoșești în curînd și să-ți pui (totuși) amenințarea în practică, dar cînd ne vizitezi aș dori și un text (nou, nu din liceu). Apropo, nu fumez și am rezistat la scrisori infinit mai lungi, ca să nu mai vorbim de romane. Iar la meciul de săptămîna trecută... n-am apucat decît repriza a doua. Din cauza revistei, of course!

PS În ceea ce privește cenaclul se pare că în curînd, cu sprijinul lui Mihail Grămescu și al Uniunii Scriitorilor, se va deschide cenaclul Jurnalul SF. Vom reveni. Sper să te însănătoșești grabnic și să ne cunoaștem. (AB)

 # Viorel Nicolae SAVA (Alba Iulia) - Aspectul scrisorii este scuzat din start, de altfel prefer o scrisoare scrisă de mînă pentru că-mi oferă indicii în plus asupra autorului *(asta nu înseamnă că prefer și texte dografe)*. E bine că nu te consideri un visător, spun *te consideri* pentru că în realitate s-ar putea să fii, bineînțeles că e importantă și definiția pe care o accepți pentru acest cuvînt. Acestea fiind spuse: da, așteptăm textele și desenele. Deci: trimite.

 # Cosmin MIU (București) - Deocamdată, nu. Poate odată cu trecerea anilor, după ce vei învăța regulile desenului *(care nu sînt deloc ușoare)* vom discuta altfel. Mai trimite după ce vei consulta cu atenție desene deja publicate. Cred că vei descoperi singur *(dacă ai chemare pentru acest domeniu al artei)* oarecari diferențe. Dar continuă (numai dacă dorești cu adevărat să faci ceva în artele plastice). Și renunță la stilou.

 # Ion UDREA (Craiova) - Revista e haioasă, mai multe despre ea promit pentru săptămîna viitoare. În ceea ce privește cealaltă revistă... de! nimeni n-a scăpat de chestii dintr-astea. Oricum la festival nu prea cred că ne-om vedea avînd în vizor propria noastră acțiune de la Buzău. Poate că un reprezentant de-al nostru să se rătăcească pe-acolo.

 # Viorel ȚIȚEI (Buzău) - În primul rînd și înainte de orice altceva trebuie să-mi exprim indignarea, legitimă spun eu, față de scrisul absolut oribil pe care-l posezi. Dacă mai recepționez multe scrisori ca a ta o să *„dau în primire"* cu poșta redacției cu tot. Cît despre povestire aflt cît am putut *(și rezistat)* să descifrez: dezechilibru stilistic - trecere abruptă de la scrisul zugrăvind senzații la cel telegrafic; acțiune fără un fir narativ comprehensibil; abuz (nejustificat) de intervenții ideatice auctoriale (în general teologico-mistice); construcții defectuoase stilistic și lingvistic etc. Dacă-mi mai scrii, utilizează majusculele, altfel nu-ți garantez că mi mai pierd timpul cu epistolele tale.

 # Gabi STAICU (?) - Nu cred că SF-ul are vreo treabă cu viitorul. Dar, mă rog, asta e o chestiune ce ține de opțiunea fiecăruia. Textul tău se situează tot cam pe unde se situează și al celui căruia i-am răspuns mai sus. Frăților, atunci cînd vreți să convingeți pe cineva de ceva utilizați logica și raționamentele ei, altfel nu veți reuși decît să exprimați un punct de vedere care va stîrni cel mult un zîmbet îngăduitor. Eu n-am văzut emisiunea de care pomenești în scrisoare, dar tare mă tem că ai înțeles tu greșit.

Bi

SÎMBĂTĂ 08.04.
14.25 Surorile lui Joanna May (SF-a, SUA, 1992, P.I și P.II) - Vox
21.40 "V" (SF, SUA, 1983, p. II-IV) - M6
22.40 MERIDIAN (SF, 1992) - Antena 1
2.00 Pactul cu diavolul (H, SUA, 1990) - RTL

DUMINICĂ 09.04
22.35 Omul păpușă (SF) - Antena 1
0.35 Anthony III (F, SUA, 1990) - PRO 7
1.00 Nici un fir de iarbă (SF, 1970) - TNT
1.45 Poltergeist (H, SUA, 1992) - WDR
2.45 Lumea, carnea și diavolul (SF, 1959) - TNT

LUNI 10.04
0.20 Ochii nopții (F-a, SUA, 1983) - RTL 2
2.35 Rătăcind prin cimitire (H) - Antena 1

MARȚI 11.04
0.35 Condamnat la supraviețuire (SF, SUA, 1978) - SAT 1
1.00 Insula lui Arturo (F, 1963) - TNT
2.30 Surorile morții (H) - Antena 1
2.40 Băiatul invizibil (SF, 1957) - TNT

MIERCURI 12.04
23.15 Puterea (SF, 1968) - TNT
0.15 Misterul celor patru coroane (F-a, SUA, 1983) - SAT 1

JOI 13.04
21.15 Inima trădătoare (TV, Germania) - 3 sat
23.05 Cadavrul viu (F-th) - Antena 1
0.10 Bătăile inimii (SF-a, SUA, 1981) - RTL 2
3.00 Groaza totală (H, Spania, 1973) - RTL

VINERI 14.04.
6.05 Călătoriile lui Gulliver (da) -PRO 7
11.10 U-2000 (SF, Japonia, 1963) - PRO 7
11.25 Inelul fermecat (F, SUA, 1980) - RTL
12.45 Palonul vrăjit (d a) - RTL
12.45 Stele în război (SF, SUA, 1978) - PRO 7
15.45 Amicul meu, Koboldul (SF-co, SUA, 1990) - RTL

CE MAI VEDEM LA TV

17.30 ET- Extraterestrul (SF, SUA, 1982) - RTL
19.50 Războiul Stelelor (SF, SUA, 1977) - PRO 7
23.10 Total Recall (SF, SUA, 1990) - RTL
23.35 Dincolo de comă (F-th, SUA, 1990) - SAT 1
0.05 Împotriva diavolului (H) - Antena 1
1.45 Vacanțe aiurite (F-co, SUA, 1986) - SAT 1
2.00 Monștrii în tabără (SF, SUA, 1958) - RTL 2

SERIALE
A fost odată... cosmosul (da): 3 sat: Ma: 17.30
Androida/Femeia bionică: RETE4: S: 2.10, D: 3.35 (r: 7.30), L: 2.45, Ma: 2.10, Mi: 2.10 (r: 4.00), J: 3.40, V: 3.40.
Călărețul cu sabie și șerifii stelelor (da): Antena 1: S: 8.30;
Femeia fantastică: TELE7 abc: J: 20.00/ r: V: 14.30 RETE4 z (ex-D): 17.15
Înapoi în trecut: RTL: D: 12.25
Misiune imposibilă: CANALE 5: D: 2.15
The Monsters (SUA): ARD: S: 11.30
Lois și Clark: noile aventuri ale lui Superman: M6: z (ex S): 20.00 (ex D: 19.55)
Omul din Atlantis (Sua, 1977): RTL 2: J: 1.35
Războiul lumilor: PRO 7: Ma: 1.05/r: J: 3.30
Robocop (SUA): D: 19.55
Salutari din lumea cealaltă (SUA, 1990): RTL 2: J: 1.35
Star Trek (SUA): TVR 1: D 16.20
Superboy: PRO 7: S: 14.05
Time Trax (Sua, 1993): SAT 1: S: 15.50, L-J: 15.55

LEGENDĂ
SF-Science fiction; H-Horror; F-Fantastic; a-aventuri; th-thriller; er-erotic; co-comedie; da- desene animate; TV- film de televiziune
L, MA, Mi, J, V, S, D - zilele săptămînii
f- în fiecare; z- zilnic; ex- exceptînd; r-reluare

Editura Nemira ne va oferi în curînd un nou lot din Germania. Lucrul cel mai plăcut îl constituie autorii: Spinrad și Dick (căruia-i va fi dedicat numărul viitor al JSF).

MELO-POST-SCRIPTUM

Motto: "La umbra lemnilor bătrîni Metale grele îmi îngîn..."

Bestialissimă lista aia cu trupe și albume pe care mi-ai trimis-o... În vederile mele, pentru M.S. au intrat deja Nocturnus, Pestilence, Massacre, King Diamond și, poate, Vader sau Atheist... Despre acestea încep să adun material... Orice sugestie sau informație poate reprezenta un punct în plus... Personal nu posed cine știe ce versuri ale vreunor trupe rock... dar le caut pe cele legate de compoziții cu tematică SF "Titul" de Tony Iommi îi l-am acordat cu simpatie avînd în vedere că foarte multe trupe "dure" de acum se declară influențate în mare măsură de albumele Black Sabbath ale anilor '70... Într-adevăr, Orson Welles mai apare și în piesele "Dark Avenger" (alb. "Battle Hymns") și "The Warriors Prayer" (Kings of Metal"), dar tot Defender este cea mai reprezentativă pentru stilul Manowar.

Q